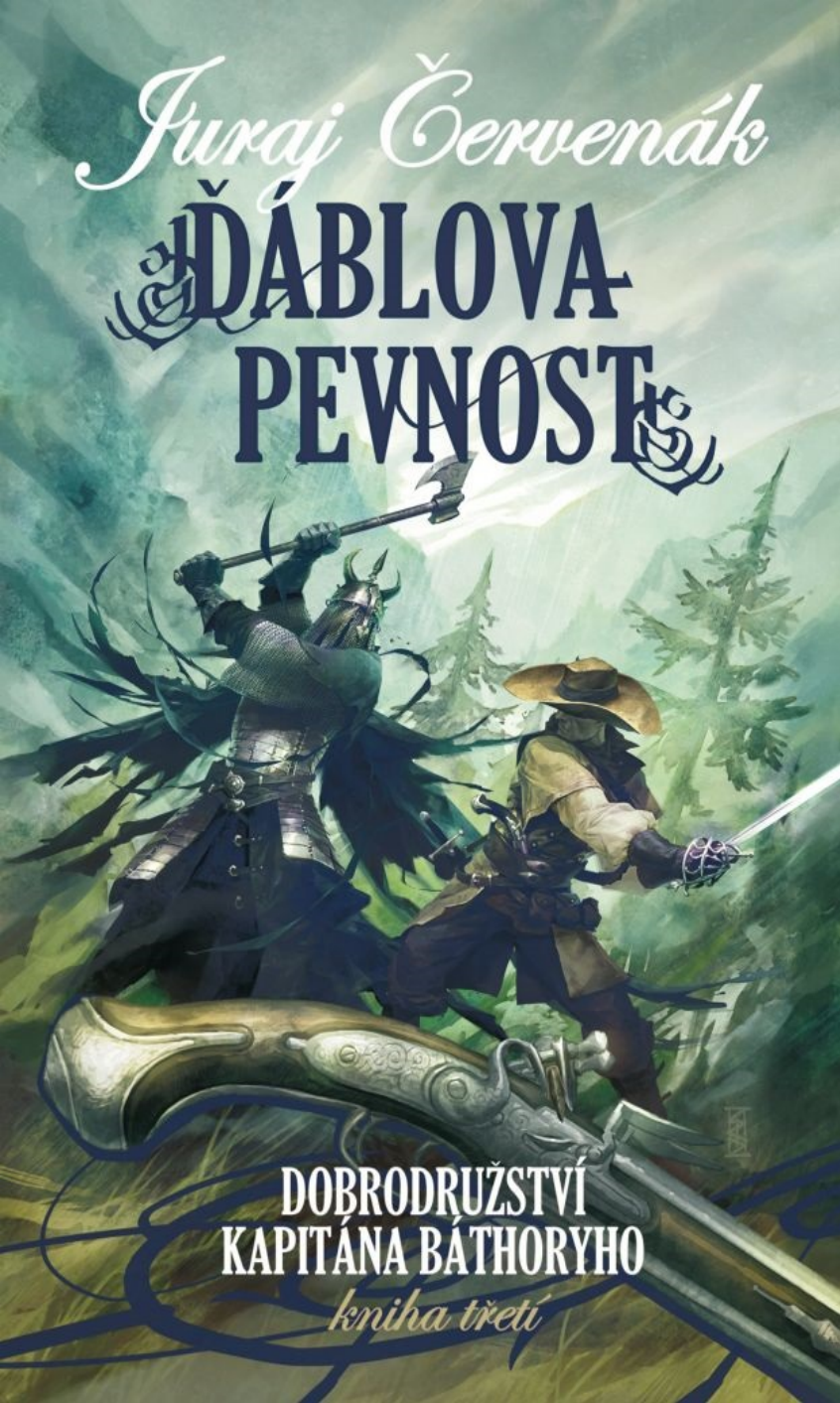
Juraj Červenák

ĎÁBLOVA PEVNOST

DOBRODRUŽSTVÍ KAPITÁNA BÁTHORYHO

kniha třetí

BROKILON

Juraj Červenák

ĎÁBLOVA PEVNOST

Copyright © 2011 by Juraj Červenák
Translation © 2011 by Robert Pilch
Cover, Illustrations & Maps © 2011 by Michal Ivan
For 2nd Czech Edition © 2026 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-673-8
ISBN PDF: 978-80-7456-674-5
ISBN ePub: 978-80-7456-675-2
ISBN Mobi: 978-80-7456-676-9

Juraj Červenák

ĎABLOVA PEVNOSŤ

Dobrodružství kapitána Báthoryho, kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2026

DOBRODRUŽSTVÍ KAPITÁNA BÁTHORYHO

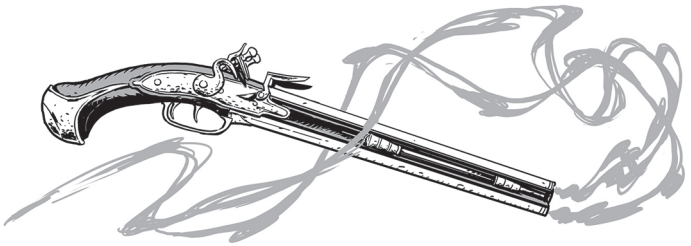
Na těchto stránkách vydáno jest svědectví o příhodách
neuvěřitelných, útrapách nesmírných i skutcích udatných,
jež podstoupil a vykonal slovutný rytíř a oficír
armády Jeho Veličenstva císaře Leopolda I.,
kapitán Kornelius Báthory.

Předkládáme ctěnému čtenáři dobrodružství v krajích
cizích i tuzemských, souboje s nepřáteli pozemskými i pekelnými,
hojnost střetnutí tajemných, zrad mrzkých
a ukrutností pohanských.
Stranou však nezůstanou ani vzplanutí milostná
či družnost mužná,
jež v nebezpečích nejednomu křesťanovi
život zachrání.

Toto je svazek třetí,
v němž náš hrdina společně s novými druhy ve zbrani
unikne úkladům mocipánů v Benátkách a vydá se na cestu
k domovině Hornouherské.
V zemi chorvatské se však udatní bohatýři
do intrik bezbožných zapletou a pro spásu panny nešťastné
musejí v předvečer války podniknout výpravu do končin,
kde nebezpečí a nečisté síly za každým bukem číhají.
Nebudou však chybět ani zápletky milostné
a popisy vřavy válečné. Žasni, ctěný čtenáři,
co vše kapitán ve jménu věrnosti přátelské
a víry křesťanské zažil a vykonal.

mura
mezimuří
GRADOVEC
BREGOVEC
ČAKOVEC
ČERTŮV MLÝN
PRELOG
dráva
VARAŽDÍN

strážné vrchy
KANIŽA
VRAČIGRAD
VLČÍ JÁMA
NOVÝ ZRÍN
loupežnický les
LEGRAD

PROLOG,

v němž se na scénu vracejí staří známí a ozvěna již vylíčeného příběhu se stane předmluvou k novému vyprávění.

Toho dne, kdy velkovezír Osmanské říše Fazil Ahmed Köprülü paša uzavřel pakt s pekelnými mocnostmi, panovalo slunečné počasí.

Vhodnější kulisou by zajisté byla větrná noc s lijákem, hromobitím a blýskavicí v kypících mračnech. Nejlépe v lese s povrzávajícími kmeny stromů, vířením stínů a škrábáním bezlistých větví. Hodilo by se i odlehlé rozcestí s chrastěním hnátů na šibenicích. Kobka s poblikávajícími loučemi. Zřícenina hemžící se džiny.

Jenže to dopadlo tak, že si velkovezír domluvil setkání s temnými silami během hřejivého odpoledne ve své vile na bosporském pobřeží. Navíc vládlo bezvětří, zde v úžině zřídkavý jev. Fazil Ahmed si nepamatoval příjemnější den.

Prostorná, rudě natřená *yali* stála na zděném břehu. Z jedné strany ji chránila zeleň na terasách, z druhé voda průlivu, do níž se nořily mohutné kůly pod přečnívající *odou* domu. Vyhlídkovou místnost lemovala řada velkých oken. Parapety byly sotva loket nad podlahou, aby hosté lebedící si na poduškách, pohovkách a taburetech měli dobrý výhled ven.

Fazil Ahmed měl rád zahálku v přepychové vile daleko od městského mumraje, smradu a vzduchu zamořeného chorobami. To ale neznamenalo, že by byl lenoch. Za necelý rok ve funkci zreformoval

veřejné finance, rozběhl plán založení velké istanbulské knihovny, všemožně podpořil učence a vzdělání a zlikvidoval několik židovských a křesťanských sekt. Kromě toho řídil přípravy na válku. Obléhání Kandie na Krétě už trvalo příliš dlouho, byl nejvyšší čas tuto bolestivou kapitolu turecko-benátské války dopsat. Zároveň bylo potřeba pohrozit půlměsícem na severních hranicích. Fazil by nejraději využil finance z reforem k založení nových škol, musel se však smířit s faktem, že je investuje do tvrdé lekce věrolomnému habsburskému císaři. Už zanedlouho se na nádvoří paláce Topkapi vztyčí dva z šesti sultánových tugů, a tím bude vyhlášena nová svatá válka s džaury.

Kdepak, novopečený velkovezír nebyl povaleč a darebák. Ale oč intenzivněji se věnoval státnickým povinnostem, o to víc v soukromí „dýchal" – istanbulští boháči a hodnostáři tak nazývali odpočinek v bosporských vilách. Když ve své rudé yali uspořádal hostinu, účastníci na ni vzpomínali měsíce. Jedl až k prasknutí, pil do bezvědomí.

Střídání vysokého pracovního nasazení a do dna vychutnaného hýření se na něm nevyhnutelně podepsalo. Bylo mu teprve sedmadvacet let, ale vypadal na čtyřicátníka. Tělo jako sud, tvář brunátná, dech jako funění kovářských měchů, ve vousech první stříbro.

Věděl, že by měl omezit pití. Ne kvůli Prorokovým přikázáním. Víno otupovalo úsudek. To si obzvláště dnes nemohl dovolit. A přece, když odtrhl zrak od třpytivé hladiny Bosporu a pohlédl na prázdnou číši ve své ruce, jen si odevzdaně povzdechl.

„Ještě."

Černý otrok vystoupil na *sedye*, dlouhé pódium pod okny, hluboce se uklonil a z pozlacené karafy doplnil pohár. Přešel i k druhému muži, který si hověl na polštáři a hleděl na záliv, ten však zavrtěl hlavou.

„Chci si zachovat čistou mysl."

Velkovezír na něj úkosem pohlédl. „Nebuď drzý, Hayreddine!"

„Rač odpustit, efendi," uklonil se tělnatý třicátník. „Ve své zabedněnosti se však nedomýšlím, čím se můj ničemný jazyk provinil."

„Přestaň s tím." Fazil Ahmed si podrážděně přihnul z číše. „Dříve jsi kritiku halil do slov obratněji. Dnes už mě výčitkami otevřeně fackuješ. Nepotřebuji připomínat, že opium a víno zamlžují

rozum. Musahib má recitovat, zpívat, předčítat z Písma. Nemám pravdu, evliyo?“

Velkovezír otázku jen prohodil přes rameno, Hayreddin se ale otočil a využil příležitosti počastovat tázaného nevlídným, povýšeneckým pohledem.

Před sedye klečel dobře stavěný, nepříliš honosně oděný padesátník s opálenou, hladce oholenou tváří. V jinak bystrých očích se rýsovala směsice únavy a obav o další osud. Po Fazilově oslovení rychle položil předloktí na borovicovou podlahu a sklonil čelo k hřbetům dlaní.

„Jistěže máš, velkolepý pašo!“ zvolal. „Klaním se tvé moudrosti. Přesně jsi vystihl povinnosti musahiba. Pokud laskavě dovolíš, doplním k uvedeným schopnostem také umění kaligrafie, hru na různorodé hudební nástroje a znalosti literatury, historie a náboženství. Nejlepší musahibové se honosí tituly hadži a háfiz a v případě potřeby slouží svému pánovi coby imámové či muezzinové…“

„Stačí, Čelebi,“ zabručel velkovezír. „Ve tvém postavení bych se chvástání vyhýbal. Uděláš nejlépe, když mi budeš jen pochlebovat a na všechno přikývneš.“

„Jak přikazuješ, nejctnostnější ze statečných! Každé tvé slovo, ba jen mrknutí čí kývnutí, je pro mne zákonem!“

„Vidíš, že to jde. Pokračuj v tom a tvá hlava se nepřesune na hrot zaostřeného kůlu. Alespoň prozatím.“

„Poníženě ti děkuji, slunce říše, první mezi pověřenými, pane moudrosti!“

Hayreddin zkřivil rty, div že si směrem k Čelebimu neodplivl. „Na něco ten červ zapomněl, efendi. Musahib má být svému pánovi také důvěrníkem a rádcem.“

„To mu ale nedává právo předhazovat mu jeho slabosti. Uráží mě to. Ještě na tom nejsem tak zle, abych si je neuvědomoval sám.“ Fazil Ahmed do sebe obrátil zbytek vína. Otrok hned vykročil na sedye a pozvedl karafu, ale velkovezír zavrtěl hlavou a odložil číši na nízký stolek.

„Alláhu,“ zafuněl nasupeně a vstal, „dokdy mě ještě nechají čekat? Snad si nemyslí, že se *já* budu přizpůsobovat *jim*? Jsem druhý muž říše!“

„Jsou nevyzpytatelní, ctihodný pašo,“ ozval se Čelebi, tvář stále

přitisknutou k podlaze. „Temná moc jim dává pocit, že jsou nad ostatními smrtelníky. Buď nanejvýš opatrný, prosím…“

Zvenčí dolehl zvuk trubky.

„No konečně!“ Fazil Ahmed sestoupil z pódia – prkna v podlaze hlasitě zavrzala – a přešel k velkému portálu bez dveří. „Evliyo, pojď se přivítat se starými známými. Jsem zvědav, zda potvrdí tvou verzi příběhu. Běda ti, jestli sis tu strašidelnou báchorku vycucal z prstu!“

Čelebi vstal a ztuhle následoval velkovezíra do sofy, hlavní síně domu. Zde byla podlaha dlážděná a nad zurčící fontánou se klenula kupole s bohatým ornamentálním zdobením. Všude na stěnách visely zarámované miniatury a kaligrafie. Fazil Ahmed se postavil k bohatě vyřezávanému *rahle*, podstavci pro Korán. Možná doufal, že jej Písmo ochrání jako nějaký amulet.

Naproti se otevřely vysoké dvoukřídlé dveře a na prahu poklekl urostlý sipáhi, velitel velkovezírovy osobní stráže.

„Mocný pašo,“ sklonil hlavu, dlaň na hlavici šinširu. „Právě dorazili.“

„Nechť vstoupí!“

Čeribaši vstal, pozpátku překročil práh, ustoupil stranou a uctivě pokynul někomu na zápraží. Oblázky na stezce, která se vinula k domu nádhernou zahradou, zachrastily pod rychlými kroky. Světlo ve dveřích zastínily tmavé siluety.

Velkovezírovi se sevřelo hrdlo a kníry mu zvadly. Hned se však nadechl, vypjal hruď, zatáhl břicho a panovačně pokynul.

Vešli. Byli čtyři, všichni ve splývavých temných hávech jako jezdci z pouště, a také podobně zaprášení po dlouhé cestě. Na hlavách měli černé turbany, na obličejích šátky. Bylo nevýslovně troufalé předstoupit před druhého muže říše se zahalenou tváří, natož se při vstupu do yali nezout a opomenout úkony základní očisty. Nenašel se však nikdo, kdo by čtveřici pokáral. Velkovezírovi stačil jediný pohled do očí, které hleděly z mezer mezi turbany a maskami, a byl si jistý, že nikdy nechce vidět zbytky obličejů.

Za černými muži vešel čeribaši a další členové gardy. Rozestoupili se podél zdí. V rukou svírali luky nebo kopí. Fazil Ahmed však pochyboval o jejich schopnosti včas zasáhnout, kdyby ho návštěvníci nějak ohrožovali.

Tři se zastavili opodál, čtvrtý přikročil na vzdálenost tří kroků. Neuklonil se ani nesklopil zrak. Naopak, velkovezír měl co dělat, aby snesl jeho upřený, až ke kostem pronikající pohled.

„Buď pozdraven, vládce Osmanů."

Fazil Ahmed zvedl obočí, ale nic nenamítl. „Představte se."

„Jsem Birindži – První," odvětil vůdce čtveřice. Hlas měl zastřený a chraplavý, jako by dlouhá léta holdoval tabáku. „Toto jsou Ičindži, Dördündži a Bešindži."

„Schází vám Druhý."

„Odebral se do neviditelného světa. Při naplňování tvé vůle zaplatil nejvyšší cenu."

„Patří mu tedy úcta. A neúprosný hněv a trest tomu, kdo jej zabil."

„Pohltil ho démon jménem Namtar."

Fazil Ahmed nehnul ani brvou. „Co je zač?"

„Veliký pašo, co znamenají tvé otázky? Někdo už ti na ně přece odpověděl." Birindži se úkosem zadíval na Čelebiho, který se pod jeho pohledem zkroutil jako list v plameni. „Zkoušíš mě?"

„Každý příběh má mnoho verzí. Chci slyšet tu tvou. Odpověz. Co je ten džin zač?"

Birindži zachmuřeně pokýval hlavou. „Kirmizi Mustafa objevil jeho jméno na starověkých hliněných tabulkách. Namtar tisíce let před příchodem Proroka střežil podzemní svět mrtvých. Také trestal smrtelníky, když se odvraceli od bohů. Zajisté jsi slyšel příběh o Pandoře."

„Řecká pohádka z pohanských dob."

„Pandora měla džbán, v němž skrývala všechny choroby a neštěstí. Namtar je obsahem té nádoby."

Velkovezír zamračeně přikývl. „Takže Kirmizi, kéž by navěky žral trpké ovoce z pekelného stromu, uspěl."

„Ano. Objevil bránu podsvětí a podrobil si jejího strážce."

Fazil Ahmed měl sevřené hrdlo a srdce mu divoce bušilo, ale ze všech sil se to snažil zakrýt. Po očku pohlédl na Čelebiho. Derviš se skloněnou hlavou zíral do fontány, jako by do ní chtěl skočit v naději, že ho to probere z této noční můry.

„Podle mých posledních zpráv," pokračoval velkovezír, „se loď s Kirmizim Mustafou připletla do námořní bitvy u ostrova Kos. Vezír v ní údajně zahynul a nakrmil ryby na mořském dně."

„Podle *našich* zpráv boj přežil a ztratil se někde na západě, zřejmě coby zajatec na džaurském korábu."

„A kde je tedy Namtar?"

„Zde."

Fazil Ahmed měl pocit, že se síň, dosud zalitá světlem a barvami, propadla do šera. Birindžiho roucho se zavlnilo a vynořila se z něj ruka v černé rukavici. Držela stříbrnou olejovou lampu se zataveným hrdlem a pečetí místo víčka. Do ní i do povrchu nádoby byly narychlo vyryty jakési symboly. Velkovezír v nich nepoznával žádné známé písmo.

„Původně byl v jiné nádobě," vysvětlil První z Pěti, „ale tahle je pro cestování vhodnější."

Fazil Ahmed mlčky zíral na lampu. Čtveřice trpělivě čekala. Velkovezír se už dál nevyptával. Nemělo smysl dokola se ujišťovat o tom, co již bylo jednou vysloveno. Po dlouhé odmlce pohlédl Prvnímu do očí, které jako by patřily třídenní mrtvole.

„Potřebuji důkaz."

„Ovšem. Ale ne zde. Určitě nechceš, abychom ti znečistili dům."

Když Fazil Ahmed Köprülü následoval temné hosty a ostražité, přestože vystrašené sipáhie ven, v duchu se ptal, zda už mu Bůh nepřidělil ďábelského karina, který ho vede po hříšné cestě rovnou k Malikovi, správci Pekla.

Chlácholil sám sebe, že to dělá v zájmu říše a za rozšíření pravé víry na území zavšivená křesťanskou a židovskou nákazou. Alláh by tedy mohl být velkodušný a milosrdný.

Příliš však vlastnímu přesvědčování nevěřil.

Čelebi nemohl uvěřit, že do toho znovu spadl. Hlavou mu kdoví proč běžela příhoda, jíž rád bavil společnost – ta o džaurovi, který na něj zaútočil během vyprazdňování, takže se při souboji vydatně vyváleli v nečistotě a derviš musel předstoupit před serdára zanedbaný a páchnoucí jako latrína v létě.

V této situaci by však byl jeden výkal lepší možností. Derviš se už několik dní topil v žumpě. Krátce po bitvě u Kosu padl do rukou velkovezírovým lidem, kteří ho odvedli do Istanbulu. Ponořil se do modliteb, protože si myslel, že se brzy setká s Bohem. Köprülü ho

však dočasně omilostnil výměnou za podrobnou zprávu o výpravě vezíra Kirmiziho Mustafy do pouště za Firatem. Čelebi vše vyprávěl obšírně, podrobně a barvitě, aby si tak po vzoru bájné Šehrazád prodloužil život a dokázal Fazilu Ahmedovi, jak je užitečným společníkem.

Z jejich rozhovorů brzy vyplynulo, že to byl skutečně sám velkovezír, kdo povolal Pětici a přikázal jí překazit Kirmiziho výpravu. Žumpa se rázem změnila v celý oceán kalu a Čelebi se zoufale snažil udržet na hladině. Navíc hrozilo, že se z bahna dostane rovnou do hořící smůly na dně pekelné propasti.

Když na koních vyjeli z brány yali, strachem se o něj pokoušely mdloby. Pětici už jednou čelil v mystické vizi a pouze soustředěná modlitba odrazila paňáty jejich Zla. Pamatovali si to. Birindži ho nepochybně poznal. Věděl, že derviš na vlastní oči spatřil potupný konec jejich druha.

Teď však Čelebimu vrtala hlavou jiná otázka: *Na čem chtějí předvést Namtarovy smrtící schopnosti?*

Neviděl nablízku vhodnějšího kandidáta.

Allahu ekber! Allahu ekber! Není boha kromě Boha a Mohamed je jeho…

Birindži se otočil v sedle a probodl Čelebiho pohledem. Dervišovi zamrzlo srdce. Vzpomněl si, že Ikindži dokáže číst myšlenky. Sestoupila na něj slabost, div že se nesvalil ze sedla. Raději umlčel i vnitřní modlitbu.

Přehoupli se přes temeno kopce nad yali. Ze zeleně jižně od nich vyčnívaly věže pevnosti Anadolu Hisari, nazývané také Güzeldže – Překrásná. Ve skutečnosti se přívlastek více hodil na pevnost Rumeli Hisari, jejíž hradby se črtaly na protilehlém břehu úžiny. Těžko ale nazvat „nádherným" místo, jež sloužilo jako vězení a jeho kobky se hemžily nevěřícím svrabem, zajatci z křesťanských pomezí.

Temnou čtveřici výhled nezajímal. Pokračovali z návrší zpátky do lesa a dolů svahem k říčce Göksi, která se kousek pod Anadolu Hisari vlévala do Bosporu. Na břehu jezdci odbočili vlevo, proti proudu, po čím dál užší stezce hlouběji do lesa. O půl míle dál nalezli nedaleko vody mýtinu, zastavili a sesedli.

„Potřebujeme *dobrovolníka*," řekl Birindži s ohavným důrazem na druhém slově.

Fazil Ahmed pohlédl na Čelebiho. Hayreddin se ušklíbl.

„Nadešel tvůj čas, pse."

Derviš přidušeně zasténal a klesl na kolena.

„Prašivý zbabělče," odfrkl si Hayreddin a o krok ustoupil. Tím pohybem však přivolal Birindžiho pozornost. Karin si musahiba změřil a zkoumavě mu pohlédl do obličeje.

„Jeho," řekl.

Hayreddin vytřeštil oči.

„Mého pobočníka?" zachmuřil se velkovezír.

„Je to zrádce," namítl Birindži.

„Cože?"

„Jeho mozek je červivý. Hemží se v něm podlé myšlenky. Všechno, co zde viděl a slyšel, má v plánu nahlásit svému pravému pánovi."

„Vznešený," zachraptěl Hayreddin a ucouvl, narazil však do ratiště kopí, jímž mu přehradil cestu jeden ze sipáhiů. „To není pravda! Nemám žádné postranní úmysly! Jsem bezvýhradně oddán jen tobě, nikomu jinému!"

„Je to špion," zopakoval Birindži.

Musahib se vrhl na kolena a udeřil čelem o zem. Zpod jeho feradže se ozval zvuk unikajících plynů a mlaskot. Vzduch naplnil pach výkalů.

„Co jsi to říkal o zbabělcích?" zkřivil velkovezír rty.

„Smiluj se nad ubohým otrokem, nedostižný pašo! Přísahám při Černém kameni z Káby, že jsem ti byl vždy věrný!"

„Mlč! Už několik týdnů mám podezření, že někdo z mého okolí donáší do sultánova paláce, zřejmě přímo Hatidže. Přiznej se – jsi tím špiclem ty?"

„Velkomožný pašo," naříkal Hayreddin, „já s tím opravdu nemám nic společného…"

„Lže." Birindžiho hlas byl stále stejně bezvýrazný, jakoby nezúčastněný.

„Úpěnlivě tě prosím, nejctnostnější ze statečných, pane moudrosti, první mezi vyvolenými…"

„Zavři zobák!" zavrčel Fazil Ahmed. „Opakuješ Čelebiho slova. Ani podlézat neumíš."

Hayreddin přešel do nesrozumitelného bědování.

„Pokud se přiznáš," pokračoval velkovezír, „nechám tvé jméno bez poskvrny. Řeknu tvé rodině, že tě zabil jed v číši určené mně.

Vznešená, ba hrdinská oběť. Jestli ale budeš zatloukat, veřejně tě prohlásím za zrádce a tvé blízké postihne krutý trest."

„Tak jako tak zemřu, nejmoudřejší z moudrých!"

„Můžeš ale rozhodnout, zda s sebou vezmeš i rodinu."

Hayreddin chvíli jen nahlas vzlykal do trávy. Pak zvedl hlavu a uslzený zrak.

„Sultánka matka mi přislíbila titul vezíra a doživotní rentu ve franckém zlatě. Odpusť, vznešený! U Proroka tě prosím, nesesílej svůj hněv na mé příbuzné. Jsou nevinní. Nikdo z nich o mé zradě neměl tušení!"

Velkovezírovi ještě více potemněla tvář. Pohlédl na Birindžiho a přikývl.

„Ustupte," řekl První z Pěti a vytáhl zpod roucha stříbrnou lampu.

„Evliyo?"

K zemi přitisknutý derviš vzhlédl. Vypadal, jako by během posledních minut prožil dlouhou zimu – opálená tvář mu dočista zbledla, téměř zezelenala.

„Vstaň a jdi stranou!"

Čelebi se sebral a klidil se od Hayreddina. Také sipáhiové couvli k okraji mýtiny a vytvořili kolem klečícího musahiba zachmuřený, mlčenlivý kruh. Dokonce i Třetí, Čtvrtý a Pátý ustoupili do bezpečné vzdálenosti.

„Ať uvidíte cokoli," přikázal Birindži, „nemluvte s tím a nepřibližujte se k tomu."

Načež opatrně sloupl pečeť, položil lampu na zem a o krok ustoupil. Ruku s pečetí natáhl před sebe a pronesl cosi neznámým jazykem.

Chvíli se nic nedělo. Hayreddin se blábolivě modlil a posmrkával. V korunách stromů štěbetali ptáci.

Potom najednou zmlkli.

Hayreddin vyvalil oči na černý dým, valící se z lampy. Ani nehlesl. Možná doufal, že když zůstane zticha, ta věc si ho nevšimne.

Marně. Černý chuchvalec se netrpělivě zavrtěl nad středem mýtiny a zhoustl jako bahno zvířené na dně čirého jezírka. Vzápětí z něj kdosi vykročil.

Hayreddinovi poklesla čelist. „Ali?"

Velkovezír žádného Aliho neviděl. Chlapec, který se uprostřed

mýtiny zjevil, ze všeho nejvíce připomínal Ilhana, jeho otroka a milence, který loni zemřel na zápal plic. Téměř ho oslovil, ale vzpomněl si na výstrahu, aby na sebe neupozorňoval.

„Ali, kde se tu bereš?“ Hayreddin vstal. Jeho dávno mrtvý bratr se vlídně usmál a podal mu ruku. Musahib ji sevřel.

Čelebi odvrátil zrak.

Velkovezíra nejvíce překvapila – a vyděsila – rychlost, s jakou vše proběhlo. Hayreddin se okamžitě zkroutil bolestí. Ohlušivě zavyl a s rukama vraženýma do slabin se svalil na tvář, v tu chvíli již bublající vředy. Zalomcovaly jím křeče. Křik se změnil v chrčení. Z úst vychrstly krvavé zvratky. Zmítal se, zarýval chodidla do země, zkřivenými prsty škubal trsy trávy. Z praskajících fialových vředů prýštil hnis.

Všichni okolostojící, včetně temné čtveřice, udělali další krok vzad.

Hayreddinův hlas postupně odumřel. Po šatech se mu šířily tmavé skvrny, zpod límce a z rukávů feradže vytékalo cosi jako krvavé bláto. Tělo se naposledy zachvělo a znehybnělo. Mýtinou se šířil dusivý pach.

„Alláhu,“ šeptl velkovezír.

Ilhan se k němu otočil. Birindži však zvedl ruku, ukázal mladíkovi symbol na pečeti a cosi mu přikázal. Přízrak s jistým zklamáním ve tváři vkročil zpět do černého oblaku. Kouř – nebo co to mohlo být – se bleskově vrátil do lampy. První z Pěti ji zvedl a pečlivě uzavřel pečetí.

„Spalte to,“ kývl k ubohé hromádce uprostřed mýtiny.

Jeden sipáhi na Birindžiho povel přinesl nádobu s hořlavým olejem. Zakryl si tvář cípem turbanu, opatrně přistoupil k mrtvole a z největší možné vzdálenosti ji štědře polil. Čeribaši mezitím škrtl křesadlem a zapálil kousek koudele. Krátce na to Hayreddinovy ostatky vzplanuly vysokým plamenem a korunami stromů se začal prodírat černý kouř.

To už stál Fazil Ahmed opodál na břehu Gökse a hlasitě lapal po dechu. Nezdravě brunátný obličej mu ještě nezdravěji zbledl. Zakašlal a hlasitě si odchrchlal do vody.

„Přesvědčil ses, co Namtar dokáže.“

Velkovezír se ohlédl. Birindži stál kousek za ním, černá silueta v tmavě zeleném lesním stínu.

„Představ si," pokračoval První, „jak rychle vyhladí nepřátelský hrad nebo město. Nakažení tisíců lidí se nebude počítat na dny, ale na hodiny."

„Je to mocná zbraň, nepochybně. Možná nejmocnější, jakou kdy smrtelník držel v rukou. Což mě přivádí k zásadní otázce."

„Chceš vědět, proč ti ji nabízíme. Proč ji nepoužijeme ke svým cílům a k vlastnímu prospěchu. Proč se chceme dělit o moc, kterou Namtar svému pánovi dává."

Fazil Ahmed pohlédl karinovi do očí a chvíli tak vydržel. „Jaká je tedy odpověď?"

„Máme své důvody. Žijeme v utajení, pohybujeme se ve stínech, šeptáme ve tmě."

„Taková je přirozenost karina," osmělil se velkovezír.

Birindži chvíli neodpověděl. Vzduchem se šířil puch spáleného masa.

„Ano. My vedeme. Radíme. Ukazujeme cestu."

„Cestu kam? Do Džehennemu?"

„To je úkol karinů, kteří slouží Alláhovi. My jsme se z jeho moci vymanili. Ale to je teď vedlejší. Potřebuješ vědět pouze toto: Tak nebezpečná zbraň by měla sloužit vyšším cílům. Jistě, s její pomocí je možné vyhladit celá království, dokonce národy. Jenže proč by to někdo dělal? Zkáza podobného rozsahu nemá žádný smysl. Když už jednou máš v rukou tak ničivou sílu, stačí ji použít coby hrozbu."

„Čím mocnější zbraň, tím méně mrtvých. To chceš říct?"

„Říkám, že můžeš zajistit neslýchaný rozmach říše, aniž bys vedl krvavou válku."

Velkovezír zachmuřeně přikývl. „To je lákavá představa. Ale znovu se ptám – proč by vám mělo záležet na rozšíření říše? Jste zhmotnělé rouhání. Nezáleží vám na šíření víry."

„A já ti znovu říkám, aby ses o naše důvody nestaral. Nechystáme na tebe zradu. Mysli jen na možnosti, jež ti naše dohoda nabízí."

„Jsem muž, který myslí i na důsledky."

„Jsi především mocný muž. Možná nejmocnější pod sluncem. Sultán je jen palácový panák, maminčin mazánek. Ty vládneš Osmanovým vnukům. Proto vložíme zbraň do tvých rukou. Lépe řečeno – použijeme ji ve tvém jménu. Představ si, jak tvá moc

vzroste, když se ti podaří zlomit nevěřící bez obrovských ztrát na tureckých životech.“

„Kam ještě může růst má moc?“

„I velkovezír je jen sultánův otrok. Nechceš to změnit?“

„Hovoříš o svržení panovníka? O nastolení nové dynastie?“

„Když uskutečníme náš plán, Mehmed ti rád odevzdá svých šest tugů.“

Velkovezír odvrátil zrak a chvíli zamyšleně hleděl do vody. „Jaký je tedy plán?“

„Poštveme Namtara na významné křesťanské město. Proměníme je v obrovské mrchoviště a tím zasejeme do srdcí nevěřících králů smrtící strach. Krátce poté nastane čas recitovat vítěznou súru.“

„Aby se nám podrobili, musejí uvěřit, že tu zkázu dokážeme způsobit záměrně, kdy chceme a kde chceme.“

„Jistě. Proto jim *předtím* pošleš dopis s výstrahou. Budou to považovat za plané hrozby… dokud jim Namtar nezaklepe na dveře.“

„Jak zabráníme rozšíření nákazy na větší území?“

„Neviděl jsi, jak rychle zabíjí? Myslíš, že někdo stačí utéct a zavléct chorobu do jiného města?“

„Hm. Zní to jednoduše. Tak jako tak ale musím na sever vytáhnout s vojskem.“

„Musíš. Jenže jeho jediným úkolem bude obsazovat území vydaná zastrašenými džaurskými vládci. Rychlý zisk z nových provincií, navíc nezpustošených válkou, ti mnohonásobně vynahradí náklady na vyslání vojska.“

„Ještě něco: když jsi řekl *významné město*, napadla mě Vídeň.“

„Nejlogičtější možnost.“

„Byla by jí škoda. Vídeň je jako přeplněná pokladnice, stačí urazit zámek a začne se sypat zlato. Navíc má dokonalou polohu, může být naším novým hlavním městem v Evropě. Kdybychom nákazu vypustili za jejími hradbami, město by bylo měsíce, ne-li roky neobyvatelné. Zvažme jinou možnost.“

„Rozumím, veliký pašo, ale naše hrozba křesťanským vládcům musí mít váhu. Když zničíme jen nějaký bezvýznamný hrad, žádný král nebo císař se ti nepodvolí.“

„Nebude to bezvýznamný hrad, Birindži. Na hranicích Kanižského ejáletu postavili chorvatští džauři novou pevnost. Je to vý-

směch do tváře pravověrných, a hlavně výsměch sultánovi, který její výstavbu lstivému chorvatskému knížeti osobně povolil.“

„Povolil výstavbu nepřátelské pevnosti?“ zachechtal se Birindži. „To je ale hlupák!“

Velkovezír ztuhl. Ne že by ten názor nesdílel, ale jakživ by něco takového neřekl nahlas. Ani v kruhu nejvěrnějších – kdekoli se mohlo vyskytnout pozorné ucho, k němuž patřila užvaněná ústa. Hayreddin byl důkaz.

„Ať už je to, jak chce, hrad stojí a prasožrouti z něj podnikají nájezdy na naše území. I sultán pochopil svou chybu. Na jeho naléhání jsme zbourání pevnosti připsali na seznam podmínek, které musí německý císař splnit, pokud má být prodloužena mírová smlouva. Peklu zaprodaní Chorvati však odmítli hrad srovnat se zemí.“

„Což ti vyhovuje, protože o mír nemáš zájem.“

„Zjednodušeně řečeno. Tak nebo tak, pevnost je pro bezvěrce symbolem odporu proti Osmanské říši.“

„A pro Turky je zase velikou hanbou. Už chápu, proč jsi ji vybral jako cíl. Sultán udělal chybu, ty ji napravíš. To ho zahanbí ještě víc. Podkope to jeho postavení.“

Velkovezír se letmo usmál. „O chorvatském knížeti a jeho hradu hovoří s obdivem celá křesťanská Evropa. Když je zničíme, dozvědí se to všichni džauři. Pošleme jim jasnou zprávu o naší nové zhoubné moci.“

„A když to nevěřící nezlomí?“

„Přistoupíme k druhému kroku a vypustíme Namtara ve větším městě. Po dvou úderech pochopí, že to nebyla náhoda.“

Birindži pokýval hlavou. Chvíli mlčky stál, potom přešel k velkovezírovi a z roucha se vynořila ruka v černé rukavici. Fazil Ahmed ucukl, ale pak si všiml, že dlaň je prázdná. Čeribaši, který mezitím přešel ke dvojici, sevřel rukojeť šiširu. Velkovezír směrem k němu učinil letmé odmítavé gesto a po krátkém zaváhání stiskl podávanou ruku. Zdálo se, že rukavice ukrývá obyčejné maso a kosti.

„Uzavřeli jsme dohodu,“ řekl Birindži. „Co nejdříve vyrazíme na sever.“

„Připravím průvodní dokumenty. Jeden dopis vám otevře každé dveře mezi Istanbulem a Kanižou…“

„Zbytečnost. Zásadně cestujeme v utajení, většinou v noci, straníme se jakékoli společnosti."

„Jenže nepojedete jen vy čtyři."

Birindži se zachmuřil. „Kdo ještě?"

„Vyslanec a jeho osobní stráž."

„Vyslanec?"

„Muž, který džaurským vládcům odevzdá mé dopisy a zařídí, aby se celá věc mezi nepřáteli dostatečně rozkřikla."

„O to se může postarat kdejaký provinční hodnostář."

„Kdepak. Udělá to muž, kterému dám instrukce já osobně."

Birindži přimhouřil oči. „Nejsi v postavení, abys podroboval zkoušce naši důvěryhodnost. Prostě nám musíš věřit. Kromě toho cestujeme rychle. Rychleji než obyčejní smrtelníci."

„Věř mi, je to zkušený jezdec, zvyklý překonávat velké vzdálenosti i v nehostinnějším terénu, než je Rumelie. Nezpomalí vás."

„Kdo je to?"

Velkovezír kývl hlavou někam za Birindžiho. „Ten derviš."

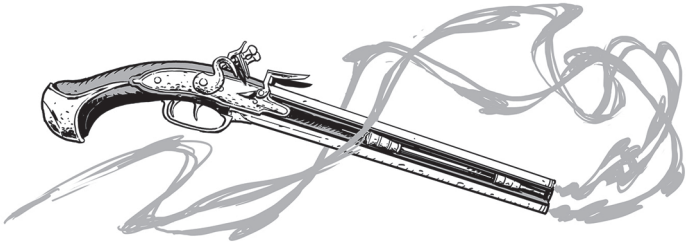
„Žertuješ!"

Fazil Ahmed dal výrazem tváře jasně najevo, jak je to s jeho smyslem pro humor. „Je zasvěcený. Nemusím mu nic vysvětlovat."

„Je to tvůj odpůrce."

„Sloužil mým protivníkům, ale nepovažuji ho za nepřítele. Je to inteligentní, přizpůsobivý a jistým způsobem čestný muž. Před chvílí jsem ušetřil jeho život, takže je mi zavázán. Ať už ho pověřím čímkoli, udělá všechno, aby mi vyhověl. Ale dosti slov. Vyrazíte ráno. Vy čtyři, Čelebi a tři strážci. Mezitím připravím dopisy. Teď mě nechte. Potřebuji si utřídit myšlenky."

Birindži přikývl, dokonce se zlehka uklonil a vrátil se ke třem temným druhům. Velkovezír netrpělivým gestem propustil i čeribašiho a spěšně vykročil po břehu. Když se ujistil, že ho nikdo nevidí, klesl na kolena, křečovitě se prohnul a začal úporně zvracet.

HLAVA PRVNÍ,

v níž Kornelius Báthory a Stěpan Dmitrijevič Voronin poznávají krásy nočních Benátek a snaží se z nich vyváznout se zdravou kůží.

Majestátní Marangona na zvonici baziliky svatého Marka právě odbíjel půlnoc, když vězně v útrobách galeony zburcoval hřmot a dupání na vyšších palubách.

„Je to tady," řekl Báthory, odlepil záda od mříže a vstal. „Přišli si pro nás."

Z cely na druhém konci lodního žaláře zaznělo zívnutí a hlasité křupání kloubů. „Že by si na nás konečně vzpomněla nějaká šarže?"

„Spíš si řekli, že už nebudou plýtvat lahodnou červivou kaší," zabručel Voronin, vstal z plesnivé slámy a prošel kolem Báthoryho k vědru vzadu v cele. „Místo toho udělají žrádlo z nás. Pro ryby v kanálech."

„Nesmysl," odfrkl si kapitán.

„Co jiného by s námi teď v noci..."

„Ryby? V benátských kanálech? Myslíš, že ve vodě, která *takhle* smrdí, něco přežije?"

Nervózní smích dodal šplouchání kozákovy moči přerušovaný rytmus.

Po schodech sklouzlo do podpalubí mihotavé světlo. Krysy se s pištěním rozprchly do všech koutů. Vězni přimhouřili oči.

„Kdyby nás chtěli oddělat," dodal Báthory stále stejným nezúčastněným hlasem, „už by to dávno udělali."

Příkré dřevěné stupně zavrzaly. První strážce nesl lucernu a svazek klíčů, další dva měli o ramena opřené křesadlové pušky. Kyrysy a přilbice se matně leskly.

Voronin oklepal poslední kapky a zašněroval si kalhoty.

Klíč zarachotil v zámku a mříže se prudce otevřely.

„Ven! Honem!"

Jen co Báthory a Voronin překročili práh, dlouhé hlavně je postrčily ke schodům. Kozák vrhl přes rameno výhružný pohled. Strážce ustoupil, sklonil zbraň a položil palec na kohoutek. Voronin si opovržlivě odfrkl.

Muž s lucernou přešel k poslední cele a odemkl ji.

„Hni sebou!"

Ve tmě nejdříve zablikaly oči, pak z ní vykročil robustní mladík lehce po dvacítce. Trup měl jako sud, ale pevný, ruce jako jiní nohy, pěsti jako kladiva. Ve dveřích se musel sehnout; špínou slepené havraní vlasy mu padly do zarostlého obličeje.

„Jdeme, hnidy! Šoupejte těmi šmatlavými haksnami!"

Šoupali. Nad palubou zčerstva profukovalo. Hustý propletenec lanoví a žebříků se chvěl a zlověstně povrzával, jako by se mezi stěžni a ráhny ukrýval obludný pavouk a číhal na lidský hmyz.

„Tam!"

Kupodivu je nepostrčili k lávce, která spojovala palubu s vysokým molem, ale na levobok, odvrácený od přístavu a města. Báthory jako první přelezl boční štít a začal sestupovat po provazovém žebříku, hromotluk z poslední cely hned za ním. Voronin počastoval strážce, kteří očividně zůstávali na palubě, ještě jedním nevraživým pohledem, a pak následoval druhy.

Dole v dlouhé černé gondole čekali tři muži v širokých kloboucích a pelerínách s vysokými špičatými límci. Ten na přídi svíral pušku s elegantně tvarovanou pažbou.

„Pěkná flinta," utrousil Voronin.

Hned se proti němu zvedlo černé ústí hlavně.

„Zavři zobák a vesluj."

Kozák a tmavovlasý mladík se chopili vesel. Voronin to své sevřel, až mu zapraskaly klouby. Zpod plášťů v zadní části gondoly

se vysunuly dva páry pistolí. Kozák vydechl a sklonil ramena. Vesla se zapřela do obšívky a odstrčila člun od korábu.

„Tudy," ukázala puška.

Mířili na jihozápad, pryč od přístaviště s galérami a galeotami seřazenými podél zděného mola, pryč od městského labyrintu plného klenutých mostů a kanálů, nad nimiž se domy tyčily jako útesy nad horskými soutěskami.

Na ozdobně zakrouceném čelenu se houpala lucerna – její světlo se odráželo od hladiny a obklopovalo gondolu přízračným mihotáním. Chvílemi připomínala Charónovu bárku, která se s čerstvými dušemi sune do záhrobní temnoty.

Báthoryho soužily otázky, obavy a pochmurné představy.

Flotila admirála Morosiniho zakotvila v Benátkách už před týdnem. Ještě v den návratu vyložili z vlajkové lodě, majestátní černé galeony, všechen náklad a válečnou kořist. Vyvedli i zajatce a otroky z přeplněného žaláře v podpalubí – Turky, berberské piráty i chorvatské korzáry, které Morosini rozdrtil v bitvě u ostrova Hvar.

Jen na Báthoryho, Voronina a Bojana Gradoviče, kapitána jedné z chorvatských lodí, jako by zapomněli. Dvakrát denně jim lodní hlídka přinesla mizerné jídlo a trochu vody, ale otázky a požadavky ignorovala.

Báthory usilovně přemítal, co s nimi Morosini zamýšlí. Přestože je po bitvě u ostrova Kos obviňoval ze špionáže pro Turky a vyhrožoval útrpným právem, neudělal to. Zjevně s nimi měl jiné plány. Jenže jaké?

Trpělivost, napomenul se Báthory v duchu. Dnešní noc je vyvede z nejistoty. Zkoumavě pohlédl na muže s puškou. Zpod krempy se vynořila strohá tvář s vykroucenými tmavými kníry a do špičky zastřiženou bradkou. Palec se dotkl kohoutku, ukazovák pohladil spoušť, zasvítily pichlavé oči. Báthory odvrátil pohled.

Světla města nadobro pohasla v dálce. Gondola dosáhla odlehlého konce benátské laguny a vplula mezi rákosím a vrbovím zarostlé ostrůvky.

Všude vládlo ticho. Ani žáby nekvákaly – podzim se už hlásil

o slovo. Člun prořezával vodu jako vrahova dýka černý samet na hrudi oběti.

„Tam," ukázal muž s puškou po krátkém kličkování bludištěm. Báthory zamžoural za chuchvalec světla z lucerny. Nejdříve rozeznal jen tmavý obrys, krčící se u lesa na břehu. Pak postřehl kouř z komína a úzké nitky světla, pronikající škvírami ve dveřích a okenicích.

Gondola vklouzla do rákosí a zaryla se dnem do poddajného břehu. Ozbrojenci znovu pevněji sevřeli své zbraně a pokynuli vězňům.

„Ať je to, jak chce," poznamenal Gradovič, když seskočili do mělké vody, „rád jsem si ještě naposledy provětral hlavu. Cokoli je lepší než zaživa hnít v bachoru té černé obludy."

„Sklapni a lez!"

Na břehu je přivítal štěkot – pod přístřeškem vedle domu škubala řemeny smečka dlouhonohých hladkosrstých psů. Báthory se zamračil. Lovečtí stopaři. Lépe se podíval na dům. I když byl přízemní, nevypadal jako obyčejná poddanská chatrč.

Uvnitř někdo zahvízdal. Psi okamžitě ztichli.

Chlap s puškou chtěl zabušit na dveře, ale ty se otevřely těsně před pozvednutou pěstí. Ramenatá postava s pistolí v ruce si muže na zápraží důkladně změřila, potom ustoupila stranou a gestem je pozvala dovnitř.

V krbu tančily plameny. Před nimi se černala dvě křesla, obrácená ke dveřím vysokými opěradly, takže se nejdříve nedalo poznat, zda v nich někdo sedí. Když však nesourodý půltucet překročil práh, na jedné boční opěrce spočinula ruka s křišťálovou číší v prstech. Víno se rubínově třpytilo.

Trestanci přelétli pohledy dva strážce ozbrojené meči a pistolemi, podobně oděné a nevlídně se tvářící jako trojice z gondoly. Potom se rozhlédli po prostorné, prostě zařízené místnosti. Dominoval jí dlouhý stůl obklopený dubovými lavicemi. Trofeje na stěnách Báthorymu potvrdily, že dům slouží nějakému benátskému hodnostáři jako základna pro lov v mokřinách.

Muž s puškou došel ke krbu, sundal si klobouk a uklonil se.

„Bez problémů, Salarino?" ozvalo se z jednoho křesla.

„Všechno šlo jako po másle, *signore*."

„Nikdo vás neviděl?"

„Určitě ne."

„Dobře. Ať se nejdříve najedí."

Jeden ze strážců sundal z vidlic v krbu železný rožeň.

„*Sveta Marijo, majko božja,*" zachraptěl Gradovič, když na široký tác sklouzly dvě dozlatova upečené volavky – příval slin mu zkroutil ústa. Okamžitě si sedl, popadl pecen chleba a roztrhl ho napůl. Báthory a Voronin se po krátkém otálení přidali. Víno bylo slabé, zředěné, ale po několika týdnech o zatuchlé vodě měli dojem, že jim dolů hrdly zurčí rajský nektar.

„Díky za pohoštění," ozval se Báthory, když spořádal celé stehno a pořádně ho zapil. „Přejděme k věci. Co chcete, abychom pro vás udělali, admirále?"

Strážcové ztuhli, kozák a Chorvat přestali žvýkat. Ruka, která právě pozvedala křišťálovou číši, se zastavila a klesla zpátky na opěrku.

Polena v krbu praskala.

Potom Giorgio Morosini vstal a otočil se k vězňům – mohutná postava na pozadí šlehajících plamenů. Pokynul jednomu ze strážců a ukázal vystrčenou bradou na stůl. Báthory a jeho společníci už nějakou dobu pokukovali na opačný konec tabule. Ležela tam hromada podlouhlých předmětů přikrytých plátnem. Ozbrojenec odhrnul látku jako kat, který chce předvést mučicí nástroje.

Voronin pustil volavčí křidýlko a nadzvedl se. Okamžitě na něj namířili všichni strážci; ztuhl, přelétl pohledem jejich zbraně, pak znovu pohlédl na pistole, do této chvíle ukryté pod suknem. Vedle nich spočíval turecký šiška, kozácká šaška a chorvatská šavle se širokou čepelí. Pečlivě ošetřené zbraně se v ohnivém světle leskly jako ze zlata.

„Klid, Stěpane," vzal Báthory Voronina za loket. „Sedni si. Škoda masa a lahodného vína. Dojez, dopij."

„O co tu jde?" zeptal se Gradovič. Černé obočí, chvíli udiveně zvednuté, zase stáhl ke kořeni nosu.

„Řekl bych," pohlédl Báthory na admirála, „že někdo chce, abychom odvedli co nejlepší práci. Proto nám vrátí zbraně, na které jsme zvyklí."

Morosini naklonil hlavu. „Říkali pravdu. Nejen zručný šermíř a obstojný básník, ale i bystrá hlava."

„Dokážu si spočítat dvě a dvě. Kdo je cíl?“

„Muž z Benátek, který tráví noc u milenky v Padově.“

„Ženy v Padově je prý těžké zkrotit.“

„Díky Bohu za to. I za jejich prořízntutá ústa. Vyžvanila nám, že onen muž se bude vracet brzy ráno. Koňmo, v doprovodu dvou strážců.“

„Jméno?“

„Záleží na něm?“

„Nezáleží. Jen jsem zvědavý.“

Morosini přešel ke stolu a posadil se naproti trestancům. Nakrčil nos, zaskočený zápachem, ale polkl a rychle se napil. Víno v jeho číši mělo sytou barvu a výraznou vůni – tohle určitě nebyla křtěná břečka.

„Antonio Barbaro,“ řekl.

„Barbaro?“ zúžil Báthory oči.

„Významná benátská rodina,“ zamumlal Gradovič, ústa opět plná volavčího masa.

„Rivalové Morosiniových, předpokládám.“

„Rivalové je slabé slovo,“ frkl admirál. „Loni špinavými intrikami připravili mého bratra o post a hodnost *capitan generale*.“

„Mluvíme o Franceskovi Morosinim?“

„Slyšeli jste o něm?“

„Jak by ne? Proslulý turkobijce. Kdyby tu byl teď s námi,“ Báthory pohlédl na druhé křeslo, „rád mu podám ruku.“

Admirál se ušklíbl. „Ty úklady jim, chválabohu, úplně nevyšly. Consilium totiž zvolilo za bratrova nástupce dalšího Morosiniho – mne. Barbaro se stáhl jako spráskaný pes, ale dlouho to nevydržel – letos zase začal splétat své ničemné lži. Když jsem pod vlajkou lva bojoval se Saracény, on doma na mé jméno kydal hnůj. Velkými vidlemi. Je načase s tím skoncovat.“ Admirál do sebe obrátil zbytek vína a kývl na jednoho strážce. „Kávu.“

Muž přinesl mosaznou konvici a naplnil tři plechové hrnečky. Vězni přivoněli a svraštělá čela se jim narovnala.

„Pravá turecká,“ přikývl Morosini. „Z galér u Kosu. Lepší neochutnáte v celých Benátkách. Pijte, postaví vás na nohy. Potřebujete vydržet do rána.“

Nenechali se dvakrát pobízet.

„Proč my?“ zeptal se Báthory po chvíli usrkávání. „Chápu, že

vražda tak padne na hlavy *jakýchsi cizích lupičů*, ale… zdá se mi to zbytečně komplikované."

„Moje řeč," ozvalo se z druhého křesla u krbu.

Admirál se zamračil přes rameno. „Vysvětlení je vlastně prosté," otočil se zpátky k vězňům. „Na tuhle práci potřebuji ty nejlepší. Přinejmenším vy, kapitáne, máte vynikající reputaci. Ale vy také, barone. Kozáka jsem přibral do počtu, a je to váš pobočník…"

„Kozák je se šavlí stejně dobrý jako já."

„Ne-li lepší," odfrkl si Voronin.

„Ne-li lepší," pousmál se Báthory. „A kdyby měl pušku… široko daleko nenajdete lepšího střelce."

„Bez pušky," zavrtěl Morosini hlavou. „Žádný střelný prach."

„Důvod?"

„Bezpečí mých mužů. Doprovodí vás na místo střetu. Nechci, abyste ještě před splněním úkolu obrátili zbraně proti nim."

Báthory znovu upil kávy. „O co tu ve skutečnosti jde, kapitáne? Není snad v Benátkách dost nájemných vrahů? A vůbec, proč nepověříte tady ty?" kývl hlavou na ozbrojence postávající kolem. „Vypadají, že by si docela rádi zastříleli."

„Myslíte, že tohle je první pokus?" usmál se Morosini trpce. „V této záležitosti už selhalo mnoho zkušených mužů. Samotný Lupo, nejslavnější benátský vrah, mistr meče, dýky i jedu, skončil obličejem dolů v *Canal Grande*. Barbaro si vydržuje početnou a velmi schopnou osobní gardu."

„Za sukní do Padovy ale peláší jenom s dvoučlenným doprovodem. Hm."

„Není to poprvé, co šťavnatá mušlička přinutila jinak rozvážného chlapa riskovat krk. Ale nepleťte se, kapitáne. Ti dva, co jsou s ním, vydají za celou suitu. Právě oni zkřížili cestu Lupovi a pohodili ho jako chcíplou krysu ve stoce."

„Co jsou zač?"

„Bratři Argentovi. Bývalé nájemné meče, noční stíny, Lupova konkurence v oboru. Loni jim však Barbaro nabídl stálý příjem a práci mimo ulice. Ve skutečnosti dostali nabídku i od nás, ale ten bastard nás přeplatil."

„Takže máme propíchnout dva rozmazlené městské šermíře?" ozval se Gradovič a hodil na podnos obranou kost.

„Nepodceňujte je, barone. Ani Barbara. Umí to s pistolí i s mečem."

„Přesvědčíme se," uzavřel Báthory. „Zbývají už jen dvě otázky. První: co pak, až je zabijeme? *Pokud* je zabijeme."

„Můžete svobodně odejít. Než najdou mrtvé a rozběhnou pátrání, budete už dávno na habsburských hranicích."

„Nebo pod zemí. S hubou plnou hlíny člověk neprozradí, kdo ho vysvobodil z žaláře a vrátil mu zbraně."

Admirál opětoval pohledy trestanců – pevně, ani brva se mu nezachvěla.

„Kde máme záruku," pokračoval Báthory, „že nám muži, kteří nás *doprovodí na místo střetu*, nenaplní hned po Barbarově smrti lebky olovem?"

„Jedinou zárukou je mé slovo."

„Bez urážky, ale neznám vás natolik, aby pro mě mělo váhu."

„Pořád je tu i druhá možnost. Můžete odmítnout."

„Pak nás hlína čeká určitě."

„I na to vám můžu dát slovo."

„Vida, tentokrát vám věřím." Báthory dopil kávu. „Poslední otázka, admirále."

„Poslouchám."

„Co naše svědomí?"

Morosini se zubatě usmál. „Vypadám jako kněz? Odpovězte si sami, co jste ochotni dát za svobodu a šanci vrátit se domů."

Báthory zamyšleně pokýval hlavou a pokrčil rameny. „Beztak jsme všichni odsouzeni k věčnému ohni. Jedna vražda navíc nám nepřitíží."

„Správný postoj." Morosini vstal. „Pánové, vše již bylo řečeno. Noc pokročila, je potřeba vydat se na určené místo. Půjdete pěšky, skrz mokřady až k padovské cestě."

„Po takové hostině nám procházka udělá dobře," poznamenal Voronin, vstal z lavice a natáhl se po šašce. Strážci znovu pevněji sevřeli pistole a pušky.

„Trpělivost," zavrtěl Morosini hlavou. „Zbraně dostanete až na místě."

Kozák se zamračil, Báthory a Gradovič jen přikývli na znamení toho, že s takovým postupem počítali. Dojedli, dopili a vstali.

„Bůh s vámi," řekl admirál.

„Boha do toho netahejte," ucedil Báthory a otočil se ke dveřím. Salarino, ten s puškou, už otevřel a vyšel na zápraží.

„Kapitáne?"

Báthory se ohlédl. Z křesla u krbu se zvedl vysoký čtyřicátník s dlouhými, nad čelem řídnoucími vlasy. Podobně jako admirál byl oblečený v kvalitních látkách, nikoli však okázale. Obešel stůl a přistoupil k trestancům.

„Ještě stále jste ochoten podat mi ruku, kapitáne?"

Báthory krátce zaváhal, ale pak stiskl podávanou dlaň. „Je mi ctí, *generale*. Slyšel jsem o Dardanelách v padesátém pátém... skvělé vítězství."

„Připadá mi to strašně dávno. V těch dobách jsem ještě čelil obtížím tváří v tvář, řešil je přímou konfrontací. Ne takto."

Báthory chápavě přikývl. „Sbohem, *generale*. Už se neuvidíme; i kdybychom se nějakou šťastnou náhodou dožili zítřka."

„Dožijete, kapitáne, proč by ne. Giorgio mi vyprávěl o té kytherské... události. Celá flotila si šeptala, že... jak to říct... při vás stojí sami svatí."

„Kdo říká, že jsem s tím měl něco společného?" odvětil Báthory, pustil Morosiniho ruku, otočil se a vyšel do noci. Voronin, Gradovič a čtyři ozbrojenci ho následovali. Psi vedle domu zavrčeli a škubli řemeny, ale hvízdnutí z budovy je znovu přimělo stáhnout ocasy a vrátit se do tmy pod přístřeškem.

Kráčeli tichou nocí, dva ozbrojenci vpředu, dva vzadu, trestanci mezi nimi. Jakž takž suchá stezka se vinula mezi zamlženým lužním lesem a rákosím zarostlým močálem.

„*Baron?*" mrkl Voronin na Gradoviče. „Vážně?"

Chorvat pokrčil rozložitými rameny.

„Nepochlubil ses."

„Nebylo čím."

„Takže nejsi obyčejný kapitán pirátů..."

„Korzárů," ohradil se Gradovič. „Spojených jednotek hajduků a uskoků ve službách pravých vládců Dalmácie."

„Dalmácie je v područí Benátčanů," prohodil Báthory přes rameno.

„To si myslí jen Benátčané."

„A tvoje panství…"

„Žádné *moje panství* neexistuje. Jen panství mého otce. A staršího bratra, který majetky zdědí; lesy a pastviny za Drávou, nad Čakovcem, na mohamedánských hranicích."

„Takže nepocházíš z Dalmácie."

„Ne, z Mezimuří. Ale nechtělo se mi být pátým kolem u vozu, a tak jsem se vydal na jih k pobřeží, abych si udělal jméno a zajistil vlastní prostředky."

„Častý osud druhorozených," přikývl Báthory.

„Plýtváte dechem," zabručel Salarino zepředu.

Ukázalo se, že lovecká chata Morosiniů nestojí na ostrově, ale na rozlehlém výběžku na okraji laguny. Postupně se zužoval, až dokud malý průvod nedošel k sáh široké šíji, která poloostrov spojovala s pevninou. Salarino a druhý ozbrojenec na ni vykročili, Báthory se prudce zastavil.

„Počkejte."

Zarazili se a obrátili k němu tázavé pohledy,

„Předtucha?" šeptl Voronin, okamžitě naježený.

Báthory vystrčil bradu k lesu na opačném konci šíje. Zadívali se tam. Mezi hustě rostoucími vrbami a olšemi vládla neproniknutelná tma, nízko nad zemí se plazila mlha.

„Dejte nám zbraně!" otočil se Voronin k muži na konci průvodu, který nesl na zádech chrastící balík.

„*Merda,*" odsekl Salarino, zvedl lucernu výš a zamžoural do tmy. „Jestli na nás zkoušíte nějaký trik…"

V lese zafrkal kůň.

„Zahoďte lampy!" sykl Báthory. „Hned!"

Salarino nezaváhal a mrštil svítilnou do rákosí. Muž na konci průvodu stačil jen zmateně ucouvnout. Zarachotil výstřel, z lucerny se vysypalo sklo a strážce se s chroptěním svalil na záda. Zbraně zařinčely na zemi. Vězni se k nim okamžitě vrhli, což jim zřejmě zachránilo životy – v lese zahřměly pušky, nad hlavami zabzučely kulky. Muž vedle Salarina zaječel a svalil se do rákosí. Salarino vypálil z pušky nazdařbůh přes šíji, otočil se a strčil do čtvrtého strážce, který zmateně šermoval pistolemi v marné snaze najít ve tmě nějaký cíl.

„Zpátky k chatě!"

Rozběhli se po stezce.

V houštině za šíjí zaržáli koně, zaduněla kopyta, šlehly rozkazy.

„Pryč!“ křikl Báthory a sebral ze země pochvu se šinširem.

Vězni s hlavami staženými mezi ramena vyrazili za Salarinem. Za nimi zapráskaly další výstřely. Z olše u cesty vyprskla kůra.

„Do lesa!“ zavelel Gradovič.

Prudce odbočili mezi stromy. Za nimi se po stezce prohnala divoká jízda. Tři uprchlíci uběhli ještě několik sáhů, zastavili se a ohlédli. Za jezdci se přihrnuli pěšáci. Přibližně desetičlenná skupina se rozdělila na dvě – polovina obsadila šíji, čímž odřízla suchou cestu z poloostrova, zbylí muži odbočili do lesa, aby vyhnali štvance.

„K čertu!“ zaklel Voronin.

„Gondola,“ vyhrkl Gradovič.

„Jediná možnost,“ přikývl Báthory. „Rychle!“

Klopýtali tmou, vráželi rameny do kmenů, mhouřili oči před větvemi, které je švihaly do tváří. Kdesi za lesem zaburácely další výstřely, ozval se křik a vzteklé štěkání psů.

„Přepadli chatu,“ zasípal Báthory.

„Tamhle jsou!“ vykřikl kdosi ve tmě. Zarachotila puška; záblesk světla vytrhl z temnoty kmeny stromů a vytřeštěné oči uprchlíků. Kulka pleskla do stromu, Voronina zaštípaly do tváře a krku třísky.

„Kurvy!“ Šaška zvučně vyskočila z pochvy.

„Stěpane!“ zvolal Báthory, ale kozák už se otočil a vyrazil vstříc pronásledovatelům.

Záblesk dalšího výstřelu odhalil ozbrojence roztroušené po lese i Voronina řítícího se přímo na ně. V následné tmě zasvištěla šaška. Někdo strašlivě zaječel. Odpovědí byla salva ze zbylých pušek. Báthory skočil za strom, ale jen co se kulkami sražené větve sesypaly, tasil šinšir a vyrazil proti střelcům.

„Stěpane!“ zakřičel, tentokrát aby určil Voroninovu polohu.

„Tady!“ zaznělo zprava.

Kapitán se vrhl vlevo a šinšir začal kosit všechno, co se pohnulo.

❧ ❧

„*Figlio di puttana!*“ zařval Giorgio Morosini, když jedna z kulek vytrhla třísky z okenice, odrazila se od ozdobné obezdívky krbu

a pleskla do stolu. Ten bratři už po prvním výstřelu obrátili na hranu a teď se za ním krčili, záda krytá zdí, v rukou lovecké pušky s nataženými kohoutky. Poslední osobní strážce seděl opřený vedle dveří a roztřeesenýma rukama dobíjel pistole, které před chvílí vyprázdnil skrz okno.

Psi už neštěkali; jejich hlasy odumíraly v bolestném skučení. Francesco Morosini se tvářil, jako by za stěnou žadonil o ránu z milosti nejdražší příbuzný.

„Za tohle zaplatí. Z barbarovských mršin nechám postavit novou hráz kolem laguny!"

„A nahoru hodíme tu padovskou couru. Bude mít prořízntutou nejenom pusu. Bůh ji zatraťl Mělo mě napadnout, že když za měšec dukátů zradila amanta, stejně ochotně vyžvaní i jemu, že na něj něco šijeme."

„Děvka zůstane děvkou, třebas je urozeného rodu."

Střelba utichla. Venku zaznělo ržání, dusala kopyta i holínky. V krbu poblikávaly uhlíky a čadila polena, narychlo zalitá zředěným vínem.

„Bůh ví, co je se Salarinem a ostatními," zašeptal Francesco.

„Děláš si zbytečné naděje, bratříčku. Buď zdrhli, nebo je po nich. Tak jako tak se už nevrátí. O těch třech ani nemluvě."

„Škoda. Nebyl to špatný plán. Zbytečně složitý, ale... nebyl špatný."

Dírami v rozstřílených okenicích problesklo ohnivé světlo. Zase zadusaly běžící nohy. Cosi bouchlo. Vzápětí se trhavé mihotání slilo do souvislé, rychle sílící záře. Zahučely plameny.

„To se dalo čekat," zavrčel Giorgio.

„Přístřešek."

„Ano. Za chvíli chytí střecha."

„Je po nás." Bývalý *capitan generale* se pokřižoval. „*Padre nostro, che sei nei cieli*..."

Šaška zařinčela a zajiskřila na dlouhé hlavni. Střelec vrávoravě ustoupil, odhodil pušku a sáhl po meči. Voronin byl rychlejší – sekl, téměř poslepu, ani neviděl, kam dosáhl. Postava s chroptěním klesla na kolena. Kozák pro jistotu udeřil ještě jednou. Ten-

tokrát podle zvuku i odporu, který se mu do ruky přenesl z čepele, určil lebku.

„Stěpane?“

„Žiju.“

„Všichni?“

„Zdá se.“

„Jsi zraněný?“

„Jedna kulka mě škrábla do ramene, trochu to teče, nic vážného. Ty?“

„Nevím. Nic necítím.“

„Kam se poděl Bojan?“

„Bůhví. Čert ho vem. Neztrácejme čas.“

Pospíchali porostem na opačný konec poloostrova, kde přistáli s gondolou. Sem tam popoběhli, občas se prodírali houštím, jednou museli přebrodit zatuchlou vodu, přičemž koleny rozhrnovali svraštělé lekníny.

Střelba i štěkání mezitím ztichly. Skrz stromy se však prodíralo sílící světlo. Kapitán a kozák zpomalili. Po několika krocích spatřili vysoko šlehající plameny.

„Chtějí je vykouřit,“ sykl Báthory.

„Co je nám po tom?“

„Nic. Měli bychom zmizet.“

Jenže pak jako by mezi nimi přeskočila nějaká nevyslovená myšlenka a oba vykročili k požáru.

❧ ❧

„Co teď, signore?“ zasténal strážce u dveří.

„Vyjdeme ven,“ odvětil admirál, opřel pušku o desku převráceného stolu a vytáhl zpoza šerpy pistoli.

„Nepřišli nás dostat živé,“ namítl Francesco.

„Vyjdeme ven,“ nasypal Giorgio prach na pánvičku, „a spustíme palbu na všechno, co se pohne. Pokusíme se probít ke gondole.“

„Už ji určitě našli. Přihrnuli se ze všech stran, někteří museli přijít po vodě…“

„Máš lepší nápad?“

„Vzhledem k okolnostem,“ pohlédl Francesco na dým, který se už začal valit do místnosti, „ne. Pojďme. Určitě čekají, že vydržíme

uvnitř do poslední chvíle a vyběhneme přidušení, s kašláním a uslzenýma očima. Když vyrazíme hned, překvapíme je.“

„A já se divil, kde jsi vzal pověst dobrého stratéga.“

Vyklouzli zpoza stolu a přikrčení přeběhli ke dveřím. Strážce vstal a tázavě na ně pohlédl, obličej bledý jako panenská spodnička. Admirál ukázal na závoru. Muž naprázdno polkl, strčil si jednu pistoli do podpaží a pomalu vytáhl závoru z držáků. Nepatrně dveře pootevřel, přidržel je špičkou boty, popadl pistole do obou rukou a znovu se podíval na Morosiniovy.

Přikývli.

Strážce nohou otevřel veřeje dokořán a vyběhl na zápraží.

❧ ❧

„Pal!“ zařval Giuseppe Argento, až jeho kůň splašeně zaržál a pohodil hřívou.

Většina střelců však ještě nebyla připravena. Místo ničivé salvy se ozvalo jen zmatené staccato výstřelů. První muž, jenž vyběhl z domu, jako by zakopl; padl na kolena, a když se zapřel instinktivně nataženou rukou, pistole, kterou v ní svíral, neplánovaně vystřelila. Kulka odletěla kdoví kam.

Giuseppe škubnutím ovládl střečkujícího koně a zvedl ruku s pistolí. Ke klečícímu strážci právě doběhli Morosiniové.

Argento vystřelil.

Jeden z bratrů padl na záda, jako by někdo zezadu škubl oprátkou na jeho krku.

❧ ❧

„Ježíši Kriste,“ vydechl Salarino, který se vymotal z vrboví a spatřil, co se děje před chatou.

„Není jim pomoci,“ šeptl za ním druhý strážce. „Kliďme se odtud.“

Salarino pustil nabiják, kterým právě šťoural v hlavni pušky a popadl chlapa pod krkem.

„*Merda!*“ přitáhl si jeho tvář ke své. „To olovo, co máš v pistolích, odsud neodneseš. Rozumíš?!“

„Zabijte je konečně!“ zavelel jeden z jezdců na kraji lesa.

„Argento," zasyčel Salarino, rázně vyškubl nabiják z hlavně a natáhl kohoutek.

„Giorgio!" vykřikl Francesco, klesl na jedno koleno a přirazil pažbu k rameni.

„Co to vyvádíš, pitomče?! Utíkej!" Z admirálova ramene prýštila krev. Zdravou rukou se snažil namířit pistoli.

„Signore..." zachraptěl klečící strážce, pustil nechtě vystřelenou zbraň a zvedl druhou, stále nabitou.

Požár rozprostřel kolem chaty jasné světlo. Francesco podél pušky zahlédl jezdce roztroušené v pozadí i půlkruh pěšáků, kteří právě vkročili na dvůr – s namířenými puškami a pistolemi vypadali jako popravčí četa.

„Vrahové!" vykřikl na ně. „Budete v pekle žrát Luciferova hovna!"

Střelci se zastavili a zaváhali, jako by si náhle uvědomili, komu se vlastně chystají sáhnout na život.

„Odhoďte zbraně!" zavolal jeden z nich.

Morosini k němu obrátil pušku a zdánlivě bez míření vystřelil. Zbraň byla určena k lovu vodního ptactva – olověné broky se rozprskly a muž upadl s hrudí a obličejem na cáry.

Na okamžik všechno znehybnělo. Potom jako na povel vystřelili všichni ostatní – admirál, raněný strážce i zbylí pěší střelci.

Dvůr zahalil kouř a bolestné sténání.

„Argento!"

Giuseppe a ostatní jezdci se překvapeně obrátili v sedlech. Ve vrboví za nimi se zablýsklo, zahřměly výstřely. Jeden muž vypadl ze sedla, pod druhým se s řičením zhroutil kůň.

„Enrico!" vykřikl Giuseppe. Zasažené zvíře přimáčklo jeho bratra.

Z porostu vyběhly dva stíny v pelerínách. Jeden právě odhodil pušku a tasil meč, druhý sklonil kouřící pistoli a zvedl druhou, stále nabitou. Jezdec, který jim stál v cestě, stačil jen zaklít a zmateně

zašátrat u opasku. Pistole mu do obličeje vyplivla ohnivou smršť. Svalil se dozadu, přičemž nepřestával křečovitě svírat uzdu, takže strhl k zemi i koně.

Giuseppe Argento byl náhle jediným mužem v sedle. Hrubě zaklel, obnažil meč a pobídl koně proti nečekaným útočníkům.

Salarino se vyzývavě rozmáchl a ne zcela příčetně zavyl.

Když se dým nad dvorem roztrhal, zůstali stát jen tři muži. Pustili pušky a pistole, vytáhli dýky a meče a došli k obětem.

Osobní strážce Morosiniů se svalil na bok; místo levého oka měl díru, přes niž kmitalo světlo požáru. Giorgio Morosini ležel nehybně na zádech, tvář odvrácenou, Francesco hned vedle něj.

„Probodněte jim srdce," přikázal jeden ze zabijáků.

Francesco Morosini zvedl hlavu i pušku, která dosud ležela jakoby náhodně pohozená mezi ním a bratrem.

„*Puttana!*"

Broky měly i na tak krátkou vzdálenost dostatečně velký rozptyl, aby zabily jednoho muže a druhým mrštily o zem s roztrhaným ramenem a krkem. Třetí bodl mečem. Francesco hlavní pušky srazil čepel stranou, pažbou praštil soupeře do obličeje a podrazil mu nohy. Klející chlap se svalil mezi bratry. Giorgio, náhle úplně čilý, se k němu otočil a překvapivě rychle zaútočil rukou svírající dýku.

Z krční tepny vytryskl karmínový gejzír.

Enrico Argento konečně vysvobodil nohu zpod koňského sedla a odtáhl se od dodělávajícího hřebce. Ještě na zemi tasil *schiavonu*, zapřel se o hrot dlouhé čepele zabodnuté do země a vstal. Naštěstí si při pádu nic nezlomil. Obrátil zrak za řinčením oceli. Giuseppe ze sedla tancujícího koně čelil šermíři, v němž Enrico vzápětí poznal Salarina, velitele morosiniovské gardy. Nabral rovnováhu a sevřel rukojeť chráněnou hustě pleteným košem.

„Argento?" zeptal se hlas za ním.

Enrico se otočil. První výpad zakřivené čepele horko těžko odra-

zil, druhý už ne – šinšir mu vodorovným sekem rozpáral kabátec i břicho pod ním. Enrico s ústy rozšklebenými v němém výkřiku klesl na kolena. Báthory k němu došel ze strany, rozmáchl se a jediným švihem přesekl šlachovitý krk. Hlava se skutálela Voroninovi pod nohy.

„Nebyl zase tak dobrý," odplivl si kozák. „Jeho bratr možná vydrží déle."

Z Giuseppeho meče právě sklouzl Salarino, ústa zalitá krví z probodnutých plic. Nájemný vrah se ohlédl.

„Enrico?"

Bezhlavé tělo v lijáku krve dopadlo do mechu a listí. Ve vytřeštěných očích opodál ležící hlavy se mihotalo světlo požáru. Báthory a Voronin se rozestoupili do stran a vyzývavě pozvedli šavle.

„Enrico!" zaskučel Argento a švihnutím meče setřásl z čepele krev.

„Nedostali jste nás!" ozvalo se ze dvora. Giuseppe ztuhl a úkosem tam pohlédl. Z prostranství posetého mrtvolami se zvedali Morosiniové, podpírající jeden druhého. „Pořád jsme naživu, bastardi!"

Argento zaklel, obrátil pohled zpátky ke kozákovi a kapitánovi a přehmátl prsty na rukojeti.

Poté rázným škubnutím uzdy otočil koně. Vzápětí už se cvalem vzdaloval po stezce, až za ním černý plášť divoce vlál.

„Škoda," zabručel Voronin, došel k nehybnému Salarinovi, rozhrnul mu plášť a utrhl mu od opasku prachovnici a váček s kulkami. „Bez obav, kamaráde, tvůj kvér bude v dobrých rukou." S těmi slovy mu zatlačil oči, přešel pár kroků a zvedl ze země odhozenou pušku. Báthory mezitím se zájmem sebral Argentovu schiavonu, potěžkal ji, třikrát švihl dlouhou, rovnou čepelí ve vzduchu a uznale sešpulil rty. Pak odepnul mrtvému opasek s pochvou a meč do ní zasunul.

„Myslíš, že je konec?" zeptal se Voronin a kývl hlavou směrem k šíji. „Na druhém konci zůstalo pár střelců. Jestli je sem Argento přivede…"

„Tak už nás tady nenajdou." Báthory zamířil k postavám, jež se šouraly pryč od hořící chaty. „*Capitan generale!* Rychle ke gondole a pryč odsud!"

„Báthory?" zeptal se Francesco Morosini, ale nevypadal příliš

překvapeně. Giorgio neříkal nic, visel na bratrovi a sotva vnímal. Ze svěšené ruky mu kapala krev. „Takže jsem měl pravdu, kapitáne."

„V čem?" Báthory podepřel admirála z druhé strany.

„Že nelze vyloučit naše opětovné setkání."

„To ještě pořád neznamená, že se dožijeme zítřka. Pojďme, rychleji!"

Sešli z rákosím zarostlého výběžku poloostrova. Na mělčině nalezli nejen černou gondolu, ale i další dva čluny, které sem dopravily část přepadového oddílu. Sotva však pomohli admirálovi do černého plavidla, na břehu zarachotila kopyta.

„K čertu!" Voronin natáhl kohoutek – za chůze obratnými mimovolnými pohyby nabil pušku, jako by mu patřila odjakživa. „Mé předtuchy jsou přesnější než tvoje, Korneli!"

„Určitě?" díval se Báthory zpátky na poloostrov. Na pozadí rozptýleného světla požáru se nad břehem objevila silueta mohutného jezdce s dlouhými rozcuchanými vlasy. Na uzdách za sebou vedla další dva koně.

„Korneli! Stěpane!"

„Bojane!" zvolal kozák a zvedl pušku v jedné ruce k obloze, jako by chtěl na oslavu vypálit k nebi.

„Žijete?"

„Vypadá to tak."

„Mám koně. Pojďte, pláchneme odsud!"

„Zůstali ještě střelci u šíje. A jeden Argento…"

„Už jsou pryč. Asi se lekli. Cesta je volná."

„I kdyby nebyla," pohlédl Voronin na Kornela, „prostřílíme se, prosekáme. Přece se nevrátíme do města – nic dobrého nás tam nečeká. Rychlý kůň je přesně to, co teď potřebujeme."

Báthory přikývl a otočil se ke gondole. Admirál ležel na dně a tiše sténal, Francesco se posadil na lavici a vzal do ruky veslo.

„Zvládnete to?" zeptal se Báthory. „Do města je to více než míli…"

„Odevzdáme se do rukou Božích. Snad městské hlídky zahlédnou požár a někdo nám přijde naproti."

Báthory pohlédl bývalému veliteli benátského vojska do očí. „Jaké dostal Salarino rozkazy? Co s námi měl udělat po zabití Barbara?"

Francesco Morosini pohled opětoval. „Opravdu to chcete vědět, kapitáne?“

Báthory se jen ušklíbl a odstrčil gondolu do hlubší vody. Morosini obrátil zrak dopředu a ponořil veslo do vody.

Kapitán a kozák vyšli na břeh, vzali si od Gradoviče koňské uzdy a nasedli.

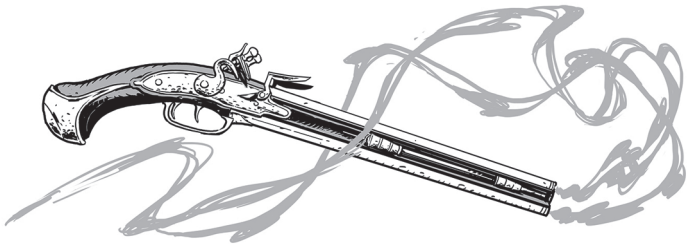
„Už jsme si mysleli, že jsi nás nechal ve štychu,“ neodpustil si Voronin.

Chorvát pokrčil rameny. „Jenom jsem neviděl důvod zaplést se do té šarvátky. Když se začnou řezat dva Benátčané, Chorvat se dívá z bezpečné vzdálenosti a doufá, že oba vykrvácejí.“

Na dvoře lovecké chaty se na chvíli zastavili, seskočili a se zručností zkušených marodérů obrali mrtvé o několik pistolí a střelivo, o holínky, pláště, dýky a měšce. Báthory sebral široký černý klobouk a vyzkoušel si ho. Spokojeně pokýval hlavou a vyskočil na koně.

Vyrazili.

Plameny požáru za nimi šlehaly vysoko nad lužní les a naplňovaly průplavy kolem poloostrova ohnivým mihotáním. Kdesi v dálce se rozezvučel poplašný zvon, ale jeho hlas zanedlouho zanikl v klapotu zrychlujících kopyt.

HLAVA DRUHÁ,

v níž Báthoryho předtuchy znovu zachraňují životy. Avšak, jako obvykle, úplně bez krve se to neobejde.

Nejdříve jeli přímo na sever, pak je temný pás hradeb Trevisa odklonil k východu. Ráno zacinkali mincemi na nevelkém statku kousek od cesty a mohli se díky tomu posilnit čerstvě nadojeným mlékem, chlebem a sýrem, dokonce si nabrat vodu a pící pro koně. Voronin si vyčistil a ovázal šrám na rameni.

Když zhruba po hodině vyjeli zpátky na cestu, Báthory přitáhl uzdu a ohlédl se k jihozápadu.

„A je to tady," utrousil Voronin.

„Co?" nechápal Gradovič.

„Zlá předtucha."

„He?"

„Jenom se tak neškleb. Když se Kornel začne takhle ošívat, je lepší mít oči na stopkách a prach na pánvičce."

Chorvat zamračeně pohlédl na kapitána. „Co jsi zač, věštec?"

„Hovno věštec," zavrčel Báthory. „Jenom cítím, když mi někdo visí za zadkem nebo na mě pokradmu zírá."

„Jak? Co je to za pocit?"

„Jako by mi rezavou břitvou holili zátylek."

„I teď?"

„Zatím slabě."

„Co to znamená? Pronásledovatelé jsou daleko?"

„Anebo jich je míň. Možná jen jeden muž."

„Stejně práskneme do koní," obrátil Voronin pohled i koně zpátky k východu. „Potřebujeme se dostat z benátského území."

„Gorica," řekl Gradovič.

„Gorica," přikývl Báthory a pobídl hřebce ostruhami.

Projížděli po severním okraji Benátského zálivu, mezi poli, vinicemi a jabloňovými sady. Kraj byl rovinatý, cesta přímá a dobře ušlapaná, kopyta polykala míli za mílí.

Vzhledem ke kapitánovým pocitům se shodli, že bude nejlepší neukazovat se na očích. Stranili se měst a vesnic a oběd si dopřáli v odlehlém topolovém háji u potoka hemžícího se pstruhy.

„Co bitva?" zeptal se Voronin.

„Škrábe. Ani silněji, ani slaběji."

„Jsou houževnatí, *svoloči*."

Dojedli chléb a sýr, každý schroupal jablko a pokračovali. Bylo zamračeno a větrno, od Alp na severu táhl chlad. Září se přehouplo do druhé poloviny a vyhrožovalo předčasným podzimem.

Odpoledne už koně citelně ztráceli sílu. Jezdci tedy povolili uzdy a přešli z cvalu do klusu a nakonec do kroku. Doufali, že únava stejně zpomalí i pronásledovatele. Před nimi se na horizontu modraly hory – jižní výběžky Alp, pojmenované na Caesarovu počest Julské. Přibližovali se k nim až do soumraku. Ten je zastihl ještě na cestě, ale zepředu zaslechli ozvěnu kostelního zvonu, takže nezastavili, právě naopak – zase vyrazili trochu rychleji.

Zanedlouho v temnotě na úpatí hor zablikala světla.

„Gorica," řekl Gradovič.

„Gorica," přikývl Báthory. „Sbohem, Benátky."

Uprostřed podhorského úvalu se vypínalo osamělé návrší. Na něm trůnil hrad, nepřístupně se tvářící kamenná hrouda s několika masivními kamennými baštami. V podhradí leželo město. Kopyta zaklapala na mostě přes řeku, která Goricu obtékala ze západu. Východní břeh lemovaly městské hradby. Brána byla i v tuto hodinu otevřená, ale jezdcům zahradili cestu *lanzi* v nablýskaných kyrysech a *pappenheimkách*. V dlaních svírali dlouhatánské píky, jako by očekávali jízdní útok.

„Zůstaneme jen do úsvitu," tvrdil jim Báthory. „Poradíte nám dobrý hostinec? Třebas i dražší, jen aby nás tam nesežraly blechy a neotrávili jsme se špatným pitím a zkaženým masem."

„A aby tam byly hezké rozhoďnožky," dodal Gradovič. „Mladé, ne moc vypasené. Nemám rád vypasené."

Velitel hlídky podezřívavě nasál vzduch.

„A ať se tam dá vykoupat," dodal Báthory. „Máme za sebou dlouhou cestu a zažili jsme na ní věci, které nám sotva někdo uvěří."

„*Zlatá koruna* na náměstí přímo pod hradem, signore," ukázal velitel hlídky palcem přes rameno. „Je čistá a z tamního pití určitě neoslepnete. Sami tam čas od času zajdeme po službě."

„Takže se tam možná potkáme."

„To sotva, signore. Habsburci platí mizerně. Žold jsme dávno utratili a další bude až za týden."

Báthory chápavě pokýval hlavou, pod pláštěm zalovil v měšci a položil do velitelovy dlaně benátský dukát.

„Na vaše zdraví," řekl a pobídl koně.

„Na vaše, ctění pánové!" volali za ním lanzi, jen co velitel vyzkoušel minci zuby a kývnutím potvrdil, že je pravá.

„Opravdu chceš jít do hospody, která je takhle na očích?" zabručel Voronin, sotva zahnuli za první roh. „Já bych se spíš poohlédl po nenápadné putyce na kraji města..." Zarazil se, když ve světle pouliční lucerny postřehl Kornelův výraz. „K čertu, už chápu."

Řinčení podkov poskakovalo mezi domy, dokud ho neumlčelo bláto v nevydlážděných, ostře páchnoucích uličkách jižní čtvrti. Navzdory pokročilé hodině zde bylo živo a rušno; v těsných průchodech museli jezdci dávat pozor, aby jim někdo neskočil pod kopyta. Podle hlasů poznali, že zde žijí hlavně přistěhovalci z jihu – z Bosny, Dalmácie, Zagory, Morlašska. Z oblastí pleněných Turky a neustálými pohraničními šarvátkami se už sto let valila na sever jedna vlna uprchlíků za druhou.

Zvyšující se hustota opilců a nevěstek přivedla trojici k loučí osvětlenému vývěsnímu štítu. Budova, nad jejímž vchodem se houpal, byla postavena spíše ze dřeva a vepřovic než z pořádného kamene, avšak rozměry a ohrazeným dvorem se stájí a kůlnami se mohla rovnat zemanskému dvorci.

„*Prepečenica*," rozluštil Gradovič kostrbatý nápis. „Kdo by odolal?"

„Co to znamená?" zeptal se Voronin nedůvěřivě. Okolo se potloukající individua pozoroval s výrazem, jako by to byli nemrtví, kteří vylezli z hrobů a chtějí mu ohryzat kosti.

„Dvakrát přepálená rakije. Je tak ostrá, že když ji do sebe hodíš moc prudce, vyletí z tebe prdelí i se střevy. Dají se s ní čistit zašlé stříbrňáky. Jen je v hrnku nesmíš nechat moc dlouho, jinak se úplně rozpustí."

„To zní jako slabší verze horehronské režné," pousmál se Báthory.

„Nebo černogradské vodky, když ji naředíš jedna ku jedné vodou z Donu," přikývl Voronin. „Stačí přidat trochu medu a můžeš ji pro lepší spaní dávat kozáckým harantům, co už nechtějí dumlat cecek."

„Široká ramena," odfrkl si Gradovič a sklouzl ze sedla. „Však uvidíme, jak vám bude kroutit držky!"

Pospíšili si ustájit koně.

Každý host v šenku jako by pocházel z jiného národa a hovořil jinou řečí. Převládaly černé vlasy, ale nebyla nouze ani o plavé a zrzavé. Hrnuly se zpod klobouků, širáků, beranic i hajduckých čapek podobných tureckým fezům. Daly se zde zahlédnout žoldnéřské kyrysy, kožené kabátce, dolomány, kabanice i vyšívané kamizoly z kozlečí kůže. A k tomu valašky, fokoše, sekery a šavle, ale také pistole, pušky nebo jezdecké karabiny.

„Tady zapadneme," poznamenal Voronin a sundal si klobouk. Dlouhý pramen vlasů mu ze strništěm pokrytého temene padl na rameno.

Bludištěm stolů, židlí, lavic a sloupů podpírajících začouzený trámový strop se mrštně proplétaly dvě mladé ženy s podnosy a hrozny džbánů v rukou. Oblečené byly pestře jako cikánky a také vlasy měly černé a v uších velké kruhy, ale pokožka se zdála být bledší a rysy jemnější.

„Chraň Bůh," vydechl Gradovič s napůl hraným zděšením. „Morlaši. Opatrně, pánové. Zdejší prepečenica může být opravdu zdraví nebezpečná."

„Morlaši?" zeptal se Báthory cestou k výčepu.

„Černí Valaši. Pastýři z Dalmácie. Pastýři... a zbojníci. Pár jsem jich potkal v uskockých družinách. U táboráku veselí, na gusle vržou jako čerti, v boji naopak ukrutní rváči – jako by je pokaždé

něco posedlo, nejradši by odhodili zbraně a roztrhali tě zuby nehty. I když bojuješ na jejich straně, musíš si dávat pozor... Gospodin!“

Báthory a Voronin mimoděk sáhli po šavlích.

Právě se dostali k velikému krbu, v němž se na rožních otáčely kozy, v kotli bublala rybí polévka a na plechu v žárovišti prskala hromada cibulí posypaného čevapu. Chorvat však zíral do kouta místnosti, kde se kolem sudů a demižonů v proutěných koších otáčel Morlach s dlouhými černými kníry, vlasy staženými květovaným šátkem a košilí přepásanou umaštěnou, původně nejspíš rudou šerpou.

„Čaruga!“ zvolal Gradovič. „Janko Čaruga!“

Krčmáře jako by někdo švihl kouzelným proutkem. Zkameněl ale jen na okamžik – vzápětí plynule pokračoval v čepování, jen zpod obočí vrhal pátravé, vyplašené pohledy. Jedním zasáhl blížícího se Gradoviče a oči se mu rozšířily.

„Co je, Čarugo, nepoznáváš mě?“ Chorvat se opřel lokty o širokou zídku, která oddělovala výčep od šenku a obsluhující ženy si z něj braly džbány a korbele. „Není to tak dávno, co jsme spolu bojovali za humny Šibeniku. Loni, asi tak koncem léta...“

Morlach se k němu otočil, až mladík překvapeně ucouvl.

„Ne tak nahlas, bašo Gradoviči!“ Krčmář úkosem pohlédl doleva a doprava. „Jistěže jsem tě hned poznal. Raději ale dělej, že jsme se nikdy nesetkali. A v Gorici jsem pro všechny Branko Vankovič, bývalý obchodník s ovčí vlnou.“

Gradovič zacvičil s obočím. „Co se ti stalo, Janko?“ ztlumil hlas. „A co tě zaválo tak daleko na sever? Když jsme se viděli naposledy, velel jsi družině morlašských uskoků dole v...“

„Je po nich, bašo. Natáhli brka. Všichni do jednoho.“

„Cože?“

„Ty jsi o tom neslyšel? Benátský kat jim zutínal palice a přibil je na bránu svatého Nikoly nad šibenickým přístavem. Mně jedinému se podařilo pláchnout, *slava Ocu i Sinu i Duhu svetomu*. Vypsali na mou hlavu tři sta dukátů.“

„Fíha, tomu se říká obrat v kariéře. Ale jak jsi přišel ke krčmářské živnosti?“

„Měl jsem něco odloženo stranou.“

Chorvat zúžil oči a naklonil hlavu na stranu. „Takže řeči o Čarugově jeskyni s naloupeným zlatem nebyly jen pohádky.“

„Ale byly, bašo, ovšemže byly. Kdybych v jeskyni ukrýval hrnce s dukáty, jak si někteří mysleli, odjedu na druhý konec světa a koupím si tam zámek a šlechtický titul. To, co jsme nestihli s chlapci propít, mi stačilo akorát na koupi téhle psí boudy."

Z Gradovičova obličeje nezmizel chytrácký výraz. „I tak sis polepšil. Jeden by si pomyslel, že jsi kompanii udal sám, aby ses nemusel dělit."

Morlach ztuhl a zbledl.

„Ne že bych si to opravdu myslel," dodal Gradovič a plácl ho přes pult po rameni.

„Kéž by ti ta slova zhořkla na jazyku, bašo. Něco takového bych nikdy neudělal. A navíc – jak jsem si podle tebe polepšil? Uskok se toulá po horách, sem tam osolí bambitkou benátskou nebo tureckou prdel, tu a tam si upeče ukradnutou ovečku, občas seběhne do vesnice provětrat sukně. Ale tady? Jen se rozhlédni. Takový povyk je tu večer co večer. Dřu jako nějaký galejník."

Báthory si odfrkl. Čaruga se na něj podíval a znovu se zamračil.

„Kdo jsou tví kumpáni, bašo?"

„Žádný strach, Janko. Dobří chlapi. Uprchli jsme spolu z benátského zajetí."

„Ejha! Tak i tebe dostali?"

„Co naděláš. Ale pláchli jsme a teď máme úplně jiné starosti než se přetahovat s úřady o tři sta dukátů za morlašskou hlavu. Schováš nás tu na noc? Potřebujeme se napít, najíst, opatřit koně a lépe se obléknout. V těchhle hadrech jsme se váleli ve špíně tak dlouho, že už jsou dobré jenom na spálení."

„Máme čím zaplatit," dodal Báthory.

Morlach pokýval hlavou. „Za nové oblečení zaplatíte. Zbytek je na účet podniku. Pokud odpřísáhnete, že už nikdy nevyslovíte to jméno."

„Které? Čaruga?" zeptal se Gradovič, a když se krčmář přikrčil, zasmál se a znovu ho velkou tlapou plácl po rameni. „Neboj se, budeme mít ústa na zámek."

„Ale až po večeři," zabručel Voronin, který poslouchal jen na půl ucha a celou dobu pošilhával po rožních v krbu.

„Pojďte," kývl Čaruga ke dveřím za výčepem. „Mám vzadu místnost pro zvláštní hosty. Tam vás nikdo nebude rušit."

„A hlavně nás tam nikdo neuslyší, co?“ zašklebil se znovu Gradovič.

Nápoj v kalíšku byl zlatavý a vláčný jako olej, nahoře však pěkně řetízkoval, a když ukápl na stůl, nechal na ztmavlém povrchu světlou skvrnku. Voronin na něj hleděl jako žíznivý poutník, který našel v poušti jezírko, ale těsně před prvním douškem postřehl pod hladinou mršinu.

„Kde jsou tvé posměšky, kozáku?“ dotíral Gradovič. „Snad ses nepolekal, že ti opravdu udělá díru do střev?“

„Nech ho být,“ zabručel Báthory a pohlédl na Stěpana. „Je po všem. Už se tam nevrátíš a nikomu jsi nezůstal nic dlužen. Ani mohamedánskému bohu ne.“

„Ušetřil můj život…“

„Zaplatil jsi dostatečnou cenu. I s pekelně vysokými úroky.“

„O co tady jde?“ zachmuřil se Gradovič. „Co máte s mohamedánským bohem?“

Báthory dál hleděl na Voronina. „V srdci ses už dávno rozhodl. Dobře to vidím. Od chvíle, kdy jsme se dostali na loď, jsi ani jednou nesklonil čelo k zemi.“

„Modlil jsem se v duchu.“

„Co to říkáte?“ nenechal se odbýt Gradovič. „Že tadyhle kozák je pohan? Snad nepřijal mohamedánskou herezi?“

Neodpověděli, nepodívali se na něj, mračili se na Voroninův kalíšek, jako by se v něm skrývala odpověď.

„*O moj Isuse!*“ zvolal Bojan. „Takže je to pravda. Blesklo mi to hlavou, když jste se zmínili o službě Turkovi…“

Voronin se na něj nevrle zamračil. Chorvat si odfrkl, pohoršeně zavrtěl hlavou, prudce popadl kalíšek a rázně ho do sebe obrátil. Zasténal, jednou jedinkrát si odkašlal a promnul si širokou hruď.

„*Stvoritelju*… tu snad přepálili třikrát. Ale je poctivá, hroznová, žádné břečky z jablek a švestek.“

Báthory zvedl štamprli a gestem vyzval Voronina k přípitku.

„Galeje skončily, Stěpane. Pro nás oba. Vítej zpátky v křesťanském světě.“

Kozák si s kapitánem cinkl, ale dál váhavě obracel kalíšek v prstech.

„Nezneuctím tím její památku?“

„Byla připravená následovat tě do rodné země, žít mezi křesťany. Sotva by ti něco vyčítala.“

Voronin zamyšleně přikývl a pak náhle, na jeden doušek pálenku vypil. Báthory ho napodobil, zamrkal, vycenil zuby a chraplavě zaklel.

Kozák nehnul ani brvou, jen mlaskl a uznale sešpulil rty. „Lahodná. Ostrá, ale neškrábe. Nalij ještě jednu, abychom nekulhali.“

„Znamená to, že se s pokorou vracíš do Kristovy náruče?“ chopil se Gradovič láhve.

„Neprovokuj.“

Právě znovu obrátili zraky ke stropu, když zavrzaly dveře a vešel Čaruga se služkou.

„Dobrá, co?“ ušklíbl se, když viděl jejich výrazy.

„Znamenitá, ale nemůžeme se úplně zkárovat,“ obrátil Báthory kalíšky dnem vzhůru. „Pivo máš?“

„Jistěže mám.“ Morlach položil doprostřed stolu velkou hliněnou mísu; valila se z ní pára a ostrá rybí a paprikové vůně. Žena dala každému hostu talíř a lžíci a vybalila z šátku pecen chleba.

„Přines džbánek.“

Gradovič ukázal Čarugovi dva prsty.

„Tři, k čertu,“ ucedil Voronin.

Morlach přikývl a zase odběhl. Ženu poháněl před sebou.

Ponořili lžíce do paprikáše, zajídali ho chlebem, kouleli očima a spokojeně mručeli.

„Máš pravdu, Korneli,“ zahuhlal Voronin s plnými ústy. „Nebylo by dobré nadrat se. Co tvé předtuchy?“

„Teď nic necítím. Město mě mate, je tu moc rušno – jako by mi vzadu v lebce bzučel roj.“

„Možná to vzdají. Jestli to dobře chápu, řeka před bránou je hranice.“

„Konec benátského panství,“ přisvědčil Gradovič. „A začátek habsburského.“

„Nespoléhal bych na to, že řeka zastaví štvanici.“ Báthory vysrkl ze lžíce rybí ocas. „Radši zůstaneme ve střehu.“

„Chutná?“ vrátil se Čaruga a postavil na stůl tři otlučené džbány.

Nemuseli ani odpovídat, boule za ušima je prozradily.

„Nechte si místo na čevap a kozlečí,“ poradil jim krčmář a zase zmizel.

Tentokrát Voronin nad pitím nefilozofoval. Jen co vytřel talíř chlebovou kůrkou, zvedl džbán oběma rukama a neodtrhl rty, dokud mu ohryzek tucetkrát neposkočil a pivo mu nezačalo crčet po bradě.

„*Gospodi,*“ odříhl si a hřbetem ruky otřel knír. „Tohle mi vážně chybělo.“

„No vidíš, rychle zase přijdeš křesťanským móresům na chuť,“ prohlásil Gradovič jakoby žertem, ale v očích měl pořád cosi pichlavého.

„Vám je hej. Jste mezi svými. Tady Kornel je už vlastně doma.“

„To sotva,“ zvedl Báthory zrak od talíře.

„Císařství přece…“

„Císařství je rozlehlé jako zadek staré šlechtičny. Do Horní země je to ještě kus cesty.“

„Nebrblej. Moje otčina je na opačném konci světa.“

„Ale ty aspoň víš, kam se vrátit.“

„Ty ne?“

„Z mého rodného domu nezůstal kámen na kameni. V armádě mě považují za mrtvého. No a moje rodina…“ Báthory zasténal a dopřál si pořádný doušek piva. „Ale to je fuk. Zítra vyrazím na východ.“

„Ne na sever?“

„Proč se trmácet přes alpské průsmyky? Pojedu do Chorvatska a tam se obrátím k Marburgu a potom zamířím tureckým pohraničím podél Blatenského jezera až k Dunaji.“

„Jak vás tak poslouchám,“ olízal Gradovič lžíci a odstrčil prázdnou misku, „čeká nás ještě pár dní společné cesty. Už jsem si myslel, že se ráno rozdělíme.“

„Vracíš se domů, pane barone?“

„Táhni do pekel i s baronem. Ale ano, mířím do Gradovce. Snad mě neodeženou už od brány. Zůstanu na zimu, trochu se vykrmím,“ Bojan se s úšklebkem plácl po pupku, „naberu sílu a na jaře zase pojedu svou cestou.“

„Živit se lupem?“ rýpl si Báthory.

„*Válečnou kořistí,*“ vycenil mladík zuby.

„Proč vlastně hledáš slávu tak daleko od domova? Jestli mě paměť neklame, Mezimuří je na tureckých hranicích…“

„Neklame, za Murou je už Kanižský ejálet. Vím, kam tím míříš, kapitáne. Ano, je to neklidná pohraniční oblast, *Vojna krajina*, jak se u nás říká. Krvavé potyčky jsou tam na denním pořádku. Hlavně od doby, co kníže Zrínský staví Ovčarnici, jsou prý Turci z Kaniže jako vosy.“

„Ovčarnici?“ svraštil Báthory čelo.

„Oficiálně Nový Zrín. Zbytečně bys lovil v paměti – pevnost začali stavět minulé léto. Nad soutokem Mury s Drávou. Do Kaniže je to odtamtud slabých dvacet mil.“

Kornelovi zaškubaly koutky úst. „Tohle vyvedl Turkům Nikola Zrínský? Darebák jeden.“

„A to ještě nevíš, že tvrz staví na tureckém břehu.“

„Tak teď už si vymýšlíš!“

„Přísahám. Dokonce se to děje se svolením samotného sultána.“

Báthory zvedal obočí čím dál víc. „A jak se mu podařilo tohle?“

„Zrínský napsal sultánovi žádost o vybudování velkého ovčince. Prý aby pastýři z povodí měli kam ukrýt stáda před vlky a medvědy. Sultán na to přistoupil. Bán tedy nelenil a začal stavět. Dokonce si prý sám vyhrnul rukávy a vozil na kolečku hlínu na valy.“

„Kanižský paša musí být jako na jehlách, že mu přímo pod nosem roste křesťanská pevnost.“

„Samozřejmě se mu doneslo, že je ta chorvatská salaš *trochu* velká. Na jaře dorazil se dvěma tisícovkami jezdců na inspekci. Zastavili pod zděnými hradbami, nahoře na cimbuří a bastionech posádka v plné zbroji, pušky a děla namířené na pohanskou hordu. Paša volá na Zrínského: *Ta salaš má nějak vysokou ohradu!* Bán na to: *Aby ji vlci nepřeskočili.* Paša se ptá dál: *A proč tu máte tolik zbraní?* Zrínský povídá: *Vlci a medvědi se letos přemnožili, útočí v celých smečkách, zaženeme je jen velkou palebnou silou.*“

To už se otřásala ramena i Voroninovi.

„Jak jinak, paša okamžitě žaloval sultánovi,“ pokračoval Gradovič. „Ten napsal císaři Leopoldovi, ať nechá Ovčarnici okamžitě zbourat.“

„Vsadím se, že Zrínský neposlechl."

„Jistěže ne. Ve Vídni jsou z něho pořádně nervózní…"

„A to mu jen tak projde?" divil se Voronin. „Odporovat vladaři?"

„Zrínský je tvrdá palice, ale má zásluhy. Velké zásluhy," vysvětloval Bojan. „V pětačtyřicátém u Jágru osobně zachránil před Švédy Ferdinanda III., Leopoldova děda. Císař na to musí brát zřetel. Nepraští Zrínského přes prsty, přestože dobře ví, že kníže pohany schválně provokuje. A co jsem slyšel, zabírá to – turecké a chorvatské pohraniční hlídky se řežou den co den, hajduci a martalovci neustále přecházejí na nepřátelský břeh a tam loupí, vraždí, unášejí. Dříve nebo později se to zákonitě rozroste do většího krveprolití. A pak bude s příměřím ámen a začne další velká válka s mohamedány."

„Zrínskému jde určitě právě o tohle," přikývl Báthory. „Z hlasů, které žádají vysvobození Uher z pohanského područí, zněl ten jeho vždycky nejhlasitěji. Za dva roky, kdy jsem byl mimo, zjevně ještě zesílil. Pěkné, pěkné. Ale přivádí mě to zpátky k otázce, příteli – proč si vojenskou kariéru nebuduješ doma? Příležitostí tam musí být požehnaně."

Gradovič si dopřál pořádný doušek piva. „Jsem už taková povaha. Od dětství jsem nedokázal vystát, když mě otec a starší bratr komandovali. Ty ustavičné patetické bláboly o věrnosti zemi a víře, o rodové svornosti… ech. Navíc z otce udělali velitele oblasti a Ratimir je prý nově jmenovaným kapitánem Ovčarnice. Chápeš?"

„Zůstal bys v jejich stínu."

„Lépe bych to neřekl."

„Jenom nevím, jestli si v napůl lupičských a pirátských družinách na dalmatském pobřeží uděláš lepší jméno."

Mladík pokrčil rameny. „Aspoň tam nejsem za štěně, které se musí vodit na krátkém řemeni."

„Když se ti to doma tak protiví," ozval se Voronin, „proč se tam vracíš?"

„Protiví? Ale kdepak! Já ten kraj miluju. V gradovičských lesích je nejlepší zvěř široko daleko; ne náhodou se urození pánové z celé bánoviny jednou za rok sjíždějí na společný hon právě do Gradovce. Ale to není jediná věc, po které se mi tak stýská."

„Aha," pousmál se Báthory. „Takže tam žije i nějaká sličná děva."

„Ano, žije. A ne jedna. Ale není to tak, jak si myslíš. Srdce mi sténá po Ljubici, mé sestře. Z celé rodiny dokážu najít společnou řeč jen s ní. Letos jí bylo osmnáct, zmeškal jsem její narozeniny a chci jí to nějak vynahradit."

„Osmnáct, a ještě není vdaná?"

„Není, aspoň pokud vím. Ale nemyslete si, není to žádná ošklivka. Právě naopak. Ljubica je nejpůvabnější stvoření v celém Mezimuří, hotový anděl..."

„Nejhlubší lesy, nejlepší zvěř, nejkrásnější sestra," zabručel Voronin a bouchl do stolu dopitým džbánem. „K čertu, to je každý šlechtický synek takový chvastoun?"

Gradovič se na něj zamračil. „Co tě žere, kozáku?"

„Nech to být, Bojane," zasáhl Báthory, když viděl Voroninův temný, jakoby nepřítomný pohled. „Stěpanovi jen nedělají dobře řeči o krásných dívkách."

„Proč?"

Báthory znovu pohlédl na kozáka, jako by se ptal na svolení. „O jednu nedávno ve vzdálených zemích přišel."

„Och," změkla Chorvatova tvář. „Proto si tak často trudomyslně brouká."

„Ano, i proto."

„Radši se nebudu vyptávat."

„Dobře uděláš." Báthory sáhl po láhvi a přisunul před kozáka kalíšek. „Na, Stěpane, dej si ještě jednu..."

„Ne," Voronin jako by se snažil pohledem provrtat stůl. „Když se ožeru, padne na mě ještě horší bol. Nechci se ráno stydět, že jsem v noci fňukal jako pohřební plačka."

Báthory přikývl a zhluboka se nadechl. „Jsme to ale pěkný spolek ukňouraných vdovců."

„Na bolavé srdce je nejlepším lékem víno v hlavě a vlhko v rozkroku," prohlásil Gradovič. „Požádáme Čarugu i o jiné rozptýlení."

„Já nechci," zavrtěl kozák hlavou. „Ještě nemůžu."

„Pomohlo by ti to zapomenout," mínil Báthory.

„Spíš naopak. Ženské steny by mi jen rozjitřily rány. Ale ty si nic neodpírej. Jak dlouho jsi nebyl se ženou?"

Báthory se poškrábal ve vousech. „Víc než dva roky."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ďáblova pevnost**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.